

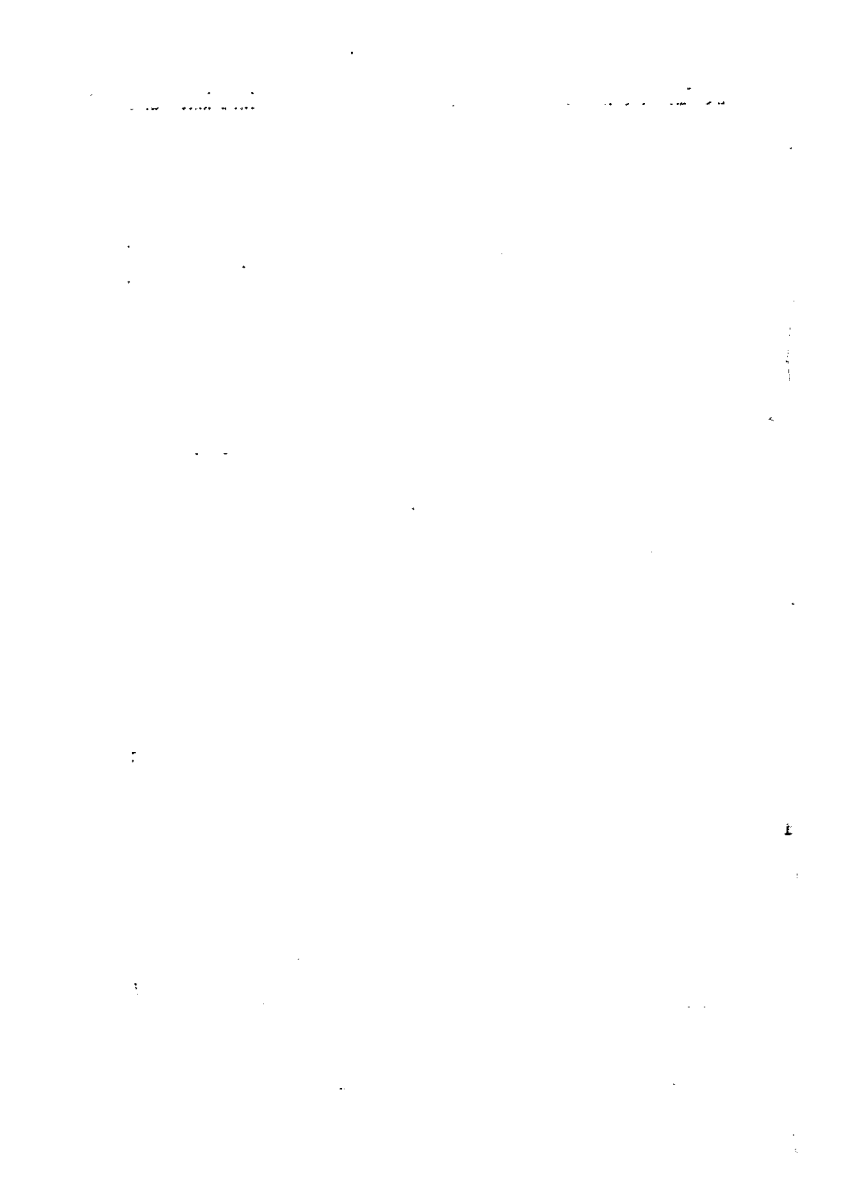
ROČNÍK 1948

ČÍSLO 2

BIBLICKÉ ÚKOLY

TISKLA „MLADÁ FRONTA V PRAZE

Subscribers Maria II

Mistrovo poselství z přírody.

28. Luk. 12, 24.	Ježíš zjevuje bdělou péči nebes.
29. Jan 15, 5.	Musíme se stát živými ratolestmi.
30. Jan 3, 8.	Boží duch působí nepozorovaně.
31. Jan 4, 14.	Na světě lze nalézt „živou vodu“.
	Pramen naší víry.
1. Řím. 12, 3.	Naše víra je darem Božím.
2. Žid. 12, 2.	Ježíš Kristus je původcem naší víry.
3. Řím. 10, 17.	Víra má spočívat na slově Božím.
	Z. s. 18. 35.

1. úkol. — 3. dubna 1948.

Kristus jako Stvořitel a Vykupitel.

čtený text: Žid. 1, 2.

1. Ke komu Bůh mluvil v dobách Starého Zákona? Žid. 1, 1. „Každá kapitola a každý verš bible jsou Božím sdělením člověku. Její poučení by měla být známkou našeho myšlení a poznání.“ P. a P., 504.

„Slovo nebylo nikdy proneseno z vůle lidské, nýbrž Duchem svatým, „puzení jsouce“ mluvili svatí Boží lidé. Slovo nebylo dáno na přání člověka a nemá také být užíváno podle jeho vůle. Třebaže bylo jeho sestavení, zachování a převádění různými řeči svěřeno člověku, je zcela božské svým původem a vyjádřením, které vyjadřuje. Nesmí být proto obviňováno a sužováno omezenou lidskou myslí, protože bylo tlumočeno lidskými nástroji.“ E. G. W., Bible Echo, 26. 8. 1895.

2. Jak mluvil Bůh? v. 1.

„V prvních pětadvaceti stoletích lidských dějin nebylo psáno zjevení. Ti, kteří byli poučeni od Boha, sdělovali své vědomosti druhým, a tak bylo poznání přenášeno s otce na syna a do dalších pokolení. Počátky psaného slova jsou zaznamenány pouze v době Mojžíšově. Inspirovaná zjevení byla pak vtělena do inspirované knihy. Toto dílo pokračovalo potom po celé druhé období šestnácti set let; od Mojžíše, historika stvoření a vydání zákona, až po Jana, který zaznamenal jedno z nejvýznamnějších zjevení v evangeliu.“ G. C., Intr.

Bůh promlouval různým způsobem. K Izraeli mluvil na Sinai hromem a hromem; Eliášovi „v šumění větrku tichého“. Jednomu

králi promlouval v nápise, který se objevil na stěně paláce, jinému, který zhrěšil, mluvil zase v podobenství. Bůh promlouvá i za soužení a hladu, za války i pohrom, v milosti i v soudu, v nemoci i v době uzdravování, ve snech i viděních, v proroctví i ve svědomí. V některých dobách mluvil i ústy bezbožných lidí (Balam), ba i „otevřel ústa němé tváře“.

3. Prostřednictvím koho mluvil v minulosti? v. 1.

„Syn Boží to byl, který dal našim prarodičům zaslíbení o vykoupení. Dále se zjevoval i patriarchům. Ke svému lidu promlouval skrze proroky. Je to hlas Kristův, který k nám promlouvá ze Starého Zákona.“ P. a P., 366.

4. A skrze koho mluvil v oněch „posledních dnech“? v. 1.

„Když byl Kristus zde na zemi, netvrdil, že mluví sám ze sebe. „Mé učení není mé, nýbrž toho, kterýž mne poslal.“ „Slovo, kteréž slyšíte, není mé, nýbrž toho, kterýž mne poslal, Otcovo.“ „Ten, kteréhož poslal Bůh, mluví slovo Boží.“ Jan 7, 16; 14, 24; 3, 34.

5. Ke komu promlouvá dnes? v. 1b.

„Bible je jeho osobním poselstvím každé duši. Je tu však i nebezpečí, že budeme Boží poselství vztahovat na druhé a nikoliv na sebe. Bůh mluví a jeho slovo platí pro nás!“

6. Co je určeno Synu Božím? Na čem mají podíl i věřící? v. 2; Řím. 8, 17.

Jako Adam druhý byl určen za dědice všeho, oč první Adam přišel. „Jeho obět za člověka byla plná a dokonalá. Dověšší dílo, které přišel na tento svět vykonat. Vyrval království z rukou nepřitele, satana, a stal se dědicem všeho.“ A. of. Ap., 29

7. Jaký podíl měl na stvoření světů? v. 2.

Bůh učinil vše skrze Krista. Jan 1, 3; Kol. 1, 16. Syn nám zjevuje Boha. Jeho prostřednictvím koná Bůh své dílo, skrze něho mluví a působí. „Vše bylo stvořeno jím a pro něho.“ Vše náleží jemu, neboť je Synem a dědicem. Vše náleží jemu pro zásluhu vykoupení.

„Svět byl učiněn skrze něho a bez něho není učiněno nic, což učiněno jest.“ A učinil-li všechno, existoval již přede vším Slova vztahující se k této pravdě jsou tak rozhodná, že nikdo nemůže zůstat na pochybách. Kristus byl ve své podstatě a v nejvyšším slova smyslu Bohem a byl s Bohem po všechny věčnosti. E. G. W., R. a Her., 5. 4. 1906.

8. V jakém vztahu je k slávě Boží? v. 3.

Když Mojžíš žádal: „Ukaž mi, prosím, slávu svou!“, Bůh odpověděl: „Já způsobím to, aby šlo před tvář tvou všechno dobré

mé a povolám ze jména Hospodin před tváří tvou!" 2. Mojž. 33, 18. 19. Z tohoto místa poznáváme, že Boží slávou je jeho dobrotivost, jeho vlastnosti a jeho charakter. Kristus je odleskem a zjevením této slávy. Neznali bychom Boha, kdybychom byli nepoznali Krista, neboť „Boha nikdo nikdy neviděl; jediný Syn, jenž jest v náručí Otcově, ten o něm vypověděl.“ Jan 1, 18. Ž. Kristus přišel, aby zjevil Boha. „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ Jan 14, 9.

„Bůh viděl, že je zapotřebí zřetelnějšího zjevení než samé přirozenosti, aby byla lidem zpodobena jeho osobnost a jeho charakter. Poslal svého Syna na svět, aby projevil, pokud to bylo snesitelné lidským zrakům, přirozenost a vlastnosti neviditelného Boha.“ Min. of H., 419.

9. V jakém poměru je Kristus k osobnosti Otcově? v. 3.

„Člověk je učiněn k jeho obrazu, kdežto Kristus je výrazem podoby Otcovy. Tato podoba není jenom povrchní, nýbrž proniká až na samé nitro.“

„Jednota, která vládne mezi Kristem a jeho učedníky, neporušuje osobitost ani jednoho z nich. Jdou za jedním cílem, jsou jedné myslí i jednoho charakteru, nikoliv však osobnosti. Takto je s Bohem zajedno i Kristus.“ Min. of H., 422.

10. Jak Kristus všechno udržuje? v. 3.

„Kristus vesmír nejen udržuje, aby se nerozpadl na kusy, ale „nese jej i vpřed“; má pro něj i určitý cíl.

„Toto by mělo být povzbuzením pro všechny. Bůh vede, má určitý úmysl se svým stvořením. Veškeré dění není nikterak bez cíle. Bůh ví, co činí, a neustává ve svém konání. Svět není, jak se někteří vyjádřili, jako lokomotiva bez světla a bez strojvůdce, řídící se střemhlav do temnot. Bůh vše řídí a má vše ve své moci.

11. Co učinil Kristus proti hříchu? v. 3.

„První část tohoto díla splnil na Golgatě; avšak očistění a ospravedlnění hříšníků není dosud skončeno. Stane se tak teprve tehdy, až poslední duše na zemi, která má být spasena, bude vykoupena.“

12. Co učinil, když očistil naše hříchy? v. 3.

„Na Golgatě se Kristus sám stal obětí a vylil tak krev, se kterou později vstoupil do svatyně v nebesích. Při svém nanebevstoupení byl uveden v úřad kněžský a zaujal místo „na pravici velebnosti na výsostech“. Konec díla však byl ještě v daleku, byloť ještě stále v začátcích... Je dodnes ustanoveným knězem Božím, stanul však již ve svatyni svatých.“

Zaměříme svoji víru k Bohu!

N. 4.	Žid. 11, 6.	Bez víry není možno dosáhnout Boha.
P. 5.	Žid. 11, 3.	Pravá víra věh v moc Stvořitele.
U. 6.	Gal. 3, 26.	Jí se připojujeme k rodině Boží.
S. 7.	Mar. 11, 22.	Krista rmoutila naše malá víra.
Č. 8.	1. Petr. 1, 21.	Máme proč Bohu věřit.
P. 9.	Gal. 2, 16.	Nevěříme ve spravedlnost bez víry.
S. 10.	Ef. 3, 17—19.	Opravdová víra převyšuje všechno poznání.
		Z. s. 18. 46.

2. úkol. — 10. dubna 1948.

Kristus vyšší než andělé.

Zlatý text: Žid. 1, 9.

1. Čím je odůvodněno toto vyšší postavení? Žid. 1, 4.

„Andělé jsou řádem duchovních bytostí a jsou mohutní ve vedení i v moci. V Písmě se praví, že andělé vědí, „což se kolí děje na zemi“. 2. Sam. 14, 20. Jsou „mocní v síle“ a jejich moc přesahuje lidské chápání. Žalm. 103, 20; 2. Král. 19, 35. Přesto i malé dítky jsou v jejich péči. Mat. 18, 10. Pečují o lidi a zaznamenávají jejich slova i skutky. Žalm. 91, 11; Kaz. 5, 5. 6.

„Nebeské bytosti se ucházejí o srdce lidí; s láskou a neúnavně pečují a bdí nad dušemi, jež padly a postrádají svatosti; vnášejí do tohoto temného světa světlo z nebeských oblastí; tiše a trpělivě působí na lidského ducha, aby ztracené přivedli do spojení s Ježíšem, do spojení, jež je užší a bližší než to, jež sami poznali ve své nepřerušené věrnosti k němu.“ Des. 21.

2. Jak dosáhl tohoto vyvýšeného jména? v. 4.

„Za člověka byla přinesena dokonalá oběť, neboť Bůh miloval svět tak, že dal svého jediného Syna, nikoliv Syna stvořeného, jako byli andělé, nikoliv přijatého za vlastního, jako je hříšník, jemuž bylo odpuštěno, nýbrž Syna, který je přímým výrazem podoby Otcovy osobnosti a slávy a který je Bohu roven autoritou, vznešeností i božskou dokonalostí. V něm přebývá plnost božství.“ E. G. W., Signs of the Times, 30. 5. 1895.

3. Co Bůh nikdy neřekl žádnému z andělů? v. 5.

Dvakrát je zde zdůrazněno synovství. Oba výroky pocházejí již ze Starého Zákona, ze žalmu 2, 7 a z 2. Sam. 7, 14. Andělé

nejsou syny, jako je synem Kristus, nejsou k Bohu ani v tom poměru jako lidé, kteří jsou nazýváni syny nebo dětmi Božími. 1. Jan. 3, 1. 2.

4. Co nám dále dokazuje, že Kristus je nad anděly? v. 6.

Když Bůh přikazuje andělům, aby ctili Krista — i tehdy, když se stal pouhým dítětem betlemským — dává tím najevo, že Kristus je Bůh. Andělé nesmějí být uctíváni; jedině Bůh. Zj. 19, 10; 22, 9. Příkaz andělům, aby uctívali Krista, je otevřeným prohlášením Kristova božství.

5. Co se dále praví o andělech? v. 7.

Bůh rovněž užívá andělů ke službě, aby „vykonávali jeho rozkazy“. Ž. 148, 8. Andělé jsou služebníky na rozdíl od Krista, který je Synem.

6. Jak odlišně oslovuje Otec Krista? v. 8.

Zde oslovuje Otec Syna slovy nejvyšší úcty a nazývá jej přímo Bohem. Zde je opět dotvrzeno Kristovo naprosté božství, ústy Boha samotného; mocnějšího důrazu nemohlo ani být použito.

„Židé neslyšeli nikdy předtím taková slova z lidských rtů a byli přemoženi přesvědčujícím vlivem, neboť bylo zjevno, že božství problesklo lidstvím, když Ježíš pravil: „Já a Otec jedno jsme.“ Kristova slova byla naplněna hlubokým významem, když dal najevo, že je s Otcem jedné podstaty a že je obdařen stejnými vlastnostmi. Židé dobře rozuměli, co tím mýnil, nebylo také důvodů, jež by je opravňovaly k nesprávnému chápání toho, a proto se chopili kamenů, aby jej ukamenovali.“ E. G. W., Signs of the T., 27. 11. 1893.

7. Co dále dotvrzuje Otec o Kristu? v. 9a.

Kristus miloval spravedlnost a nenáviděl hříchy; a my si máme počínat rovněž tak. Naše nenávisť k hříchu má být stejně mocná jako naše láska ke spravedlnosti.

„Kristus byl svědomitým karatelem. Nikdy nežil nikdo, kdo tak nenáviděl zlo; nikdo, kdo by je potíral tak neohroženě.“ Ed., 79.

8. Co učinil proto Bůh? v. 9b. Sk. 10, 38.

9. Jak znovu oslovuje Krista? v. 10a.

Stalo se tak proto, aby všichni mohli určitě vědět, že Bůh učinil Ježíše, kterého ukřižovali, i Pánem i Kristem. Sk. 2, 36.

10. Co učinil Kristus „na počátku“? v. 10b.

Otec prohlásil Syna za Boha a krále (8.); za pomazaného Kněze (9.) a zde za Pána i Stvořitele. Byť mu byla spoluúčast na tvůrčí činnosti přiřčena již ve verši 2., je znovu opětována,

aby bylo prokázáno, že Kristus není stvoření, nýbrž Stvořitel. Ten, jehož hlasu lid židovský tehdá naslouchal, byl totožný s Hospodinem.

„Mluví-li Kristus o své praexistenci, vede naši mysl zpět nespočetnými věky. Ubezpečuje nás tak, že nikdy nebyla doba, kdy by nebyl býval v úzkém spojení s věčným Bohem.“ E. G. W., S. of. t. T., 29. 8. 1900.

11. Co se stane s naším nebem a s naší zemí? Kdy se tak stane a kdo jediné zůstane? v. 11.

Zde je patrný rozdíl mezi stvořením a Stvořitelem. Kristus byl dříve, než cokoli bylo, a i když to zanikne, on nadále zůstane. Jeho bytí je od věčnosti do věčnosti.

„Tato pravda, sama v sobě nekonečně tajemná, osvětluje ostatní tajemství a pravdy jinak nevysvětlitelné, neboť je z oblasti světla nepřístupného a nepochopitelného.“ E. G. W., R. a. H., 5. 4. 1906.

12. Jak je Kristova neproměnnost a věčnost porovnána s časností našeho nebe a naší země? v. 12.

Nebesa se „svinou“ jako svitek papyru a posléze se objeví „nové nebe a nová země“. (Zj. 6, 14; 21, 1; Iz. 65, 17.). Nade všemi těmito změnami zůstává Kristus týž, nezměněný a věčný Syn Boží.

13. Jaká výzva nikdy nedolehla k sluchu andělů? v. 13.

14. Jaké dílo zastávají andělé? v. 14.

„Potřebujeme mnohem lépe poznat poslání andělů. Máme být dobře pamětliví, že každé opravdové Boží dítě je provázeno spoluprací nebeských bytostí. Neviditelné sbory světla a moci přispívají na pomoc pokorným a milovným bytostem, které věří v Boží zaslíbení a prosí o jejich splnění.“ Acts of Ap., 154.

„Andělé, určení ke službě dítkám Božím, mají v každé době přístup do Boží přítomnosti.“ G. C., 513.

Čtení bible: 1. Král. 9 — 2. Král. 1.

Víra v denním životě.

N. 11. Gal. 2, 20.

P. 12. Mar. 11, 24.

Ú. 13. Mat. 6, 30.

S. 14. 2. Kor. 5, 7.

Č. 15. 1. Tess. 1, 3.

P. 16. Jak. 2, 17. 18.

S. 17. Řím. 5, 1.

Křesťanský život je založen na víře.

Víra podstatou vyslyšení modlitby.

Důvěřujme každý den a ve všem!

Vírou žijeme a duchovně rosteme.

Víra se druží s láskou a trpělivostí.

Skutky prozrazují, jak věříme.

Pravá víra přináší pokoj.

Z. s. 18. 57.

Kristus se stal nižším než andělé.

Zlatý text: Žid. 2, 3a.

1. Nač máme být zvláště bedliví? Žid. 2, 1a.

Jakub nás varuje, abychom nebyli „zapomnětlivými posluchači, nýbrž činiteli slova“. Jak. 1, 25. Není ani tolik zapotřebí nového světla jako spíše uskutečňování toho, co již známe.

2. Co se může stát, nebudeme-li pozorně dbát toho, co jsme slyšeli? v. 1b.

3. Co je řečeno o slovu andělů? v. 2.

Andělé jsou prostředníky spojení mezi Bohem a padlým člověkem. (Zjev. 1, 1; 22, 9; Dan. 9, 21.) Proto jsou Písma Starého Zákona (na rozdíl od slov nedávno vyslovených Kristem) popisována v Žid. 1, 1 jako Boží mluva „skrze proroky“, zde však jako „skrze anděly mluvené slovo“. Sk. 7, 53; Gal. 3, 19.

4. Jakou vážnou otázku apoštol klade? Zlatý text!

Na jednoho člověka, který je hotov zavrhnout pravdu, připadá deset, kteří pravdu zanedbávají a opomíjejí. Mnozí si přejí být spaseni a očekávají, že spaseni budou; zanedbávají však danou příležitost. Vypalme slovo „zanedbání“ jako výstrahu do svědomí všech, neboť je jednou z nejmocnějších satanových zbraní.

5. Kdo nejprve mluvil o tomto spasení a kým je nám potvrzeno? v. 3b.

Třebaže Abraham a proroci znali evangelium a věřili mu a třebaže bylo kázáno již dříve, než Kristus přišel na zemi, Kristus je jeho opravdovým původcem, podstatou i hlasatelem. I. Mojž. 3, 15.

6. Na který čtverý způsob dosvědčil Bůh kázání evangelia? v. 4.

Prvé tři jsou uvedeny ve Sk. 2, 22; dary Ducha, I. Kor. 12, 11. 28—31.

7. Co je řečeno o andělech ve vztahu k budoucímu světu? v. 5.

Budoucí svět náleží člověku. Budoucnost vesmíru úzce souvisí s osudem tohoto malého světa, na němž byla dána vláda člověku, nikoliv však andělům.

8. Co dosvědčuje Písmo o člověku? v. 6.

Zalm 8, 4—6. Co je člověk? Povážíme-li velikost Boží a svoji

bezvýznamnost, musíme se opravdu divit, že nám Bůh věnuje svou pozornost.

9. Jak byl člověk původně stvořen v poměru k andělům? v. 7a.

Dosud je člověk nižší než anděl. V moci a moudrosti, ve schopnosti pohybu, stavbou těla i svými vlastnostmi a možnostmi jsou andělé mnohem vyšší než člověk. Záhy však nadejde čas, kdy nebudeme na nižším stupni než oni.

10. Čím byl člověk „korunován“ a co bylo v jeho moci? v. 7b.

„Hospodin ustanovil člověka za plnoprávného vládce nade vším dílem svých rukou. Člověk, učiněný k Boží podobě, měl schopnost uvažovat o slavných Božích skutcích v přírodě a ocenit jejich význam.“ E. G. W., R. a. H., 24. 2. 18. 74.

11. Co vše bylo dáno člověku do moci a co dosud nespátřujeme? v. 8.

Člověk čím dále více poznává, jak využívat přírodních sil, je však dalek toho, aby mohl říci, že vše je v jeho moci. Nestane se tak v celé plnosti, dokud nepovstane zcela nový svět.

12. Čím byl korunován Ježíš, přestože byl učiněn nižší než andělé? v. 9a.

Ježíš zvítězil a stal se dědicem slávy a cti, kterou měl prvý Adam na počátku.

13. Za koho Kristus okusil a strpěl smrt? v. 9b.

Málokterí umírající pocítí skutečnost smrti. Jakmile nadchází rozdělení, vědomí se ztrácí a v okamžiku nejrozhodnějším ustává úplně. Tento verš nemluví jenom o smrti, nýbrž i o utrpení smrti a o vycítění její skutečnosti. Oba tyto prožitky předcházejí vlastní smrt, a Kristus obojí plně zakusil.

„Pro „strpení smrti“ musil být Kristus „učiněn maličko menš andělů. Jakmile vzal na sebe lidskou přirozenost, nebyla jeho síla rovna síle jejich, a museli mu proto sloužit, posilovat je a mírnit jeho utrpení... Mají také ochraňovat lidi, — jako podílínky milosti, — od moci zlých andělů a od temnoty kterou satan kolem lidí neustále rozprostírá.“ P. a. P., 64.

„Kristův smrtelný zápas neustal, opustila jej však jeho stísněnost a malomyslnost. Nápor bouře se nijak nez mírnil, avšak ten který jí byl vystaven, byl posílen, aby odolal její zuřivosti a vyšel z ní klidný a s jasnou myslí. Obstál v tom, co by žádná lidská bytost nikdy nesnesla, neboť vytrpěl utrpení smrti z každého člověka.“ Des. 694.

Čtení bible: 2. Král. 2—19.

Dvěře víry.

- N. 18. Žid. 10, 23.
P. 19. 1. Tim. 6, 12.
Ú. 20. Gal. 5, 6.
S. 21. Jan 20, 29.
Č. 22. Jak. 1, 3.
P. 23. Žid. 10, 38.
S. 24. 1. Kor. 13, 2.

Víra dává i jistou ustálenost.
Naše víra má zač bojovat.
Bez lásky ani ona neprospívá.
Víra přináší i zvláštní přednost.
Zkouškami víry roste trpělivost.
Věříme-li, Bůh má z nás radost.
Víra je však pouze jednou z hlavních ctností.
Z. s. 19. 07.

4. úkol. — 24. dubna 1948.

Kristova příprava pro velekněžský úřad.

Zlatý text: Žid. 2, 18.

1. O kterých dvou osobnostech je zmínka? Žid. 2, 10.

„Pro kterého je všecko“ platí na jiných místech (1. Kor. 8, 6; Kol. 1, 16.) pro Syna; zde však pro Otce, jak je patrné z celkové souvislosti.

2. Co se Otci „slušelo“ učinit? v. 10 b.

Bylo „vhodné a správné, opravňující a náležité“, aby Bůh tak učinil. Uznal-li Bůh za vhodné, že dovolil Kristu, aby zemřel, neopravňuje nás to k tomu, abychom mu proto přisuzovali něco „nemoudrého“, Patřilo se, aby tak učinil.

3. Čím byl vůdce našeho spasení zdokonalen? v. 10c.

Jako Bůh byl Kristus vždycky dokonalý; jako člověk byl zdokonalen utrpením. Kristus nebyl nikdy nedokonalý, měl však vykonat dílo, jež nemohl dokončit dříve, dokud nenadešel jistý čas a dokud neprošel jistými zkušenostmi. Jeho dílo dovršilo konečné utrpení. Jím skončil úkol, který mu byl určen, jím se stal dokonalým.

4. Jak je vyjádřena jednota Krista a věřících? v. 11 a. Mal. 2, 10.

5. Zač se Kristus nestydí? Kde bude zpívat chválu Bohu? v. 11 b. 12.

Ten, který je svatý, bez úhony, bez poskvrny a oddělený od hříšníků, nestydí se nazývat nás bratřími. (Žid. 7, 26.) Des. 25. Kristův hlas se spojí s našimi hlasy o sobotách věčnosti.

6. Který další výraz důvěry a vděčnosti je zaznamenán? v. 13.

Oba tyto citáty pocházejí z Iz. 8, 17. 18. U Marka (3, 35) je zaznamenán základní znak dítek.

7. Čeho jsou dítky spolu s Kristem účastny? Čím zničil satana a jeho moc smrtí? v. 14.

„V pokušení na poušti, v Getsemanské zahradě a na kříži zkrížil náš Spasitel zbraně s knížetem temnosti. Jeho rány se staly trofejemi jeho vítězství ve prospěch lidského rodu. Když Kristus visel ve smrtelném zápase na kříži, když se zlí duchové radovali a když jej zlí lidé tupili, jeho pata byla vskutku potřena satanem. Avšak právě tento čin rozdrtil hadu hlavu. Svým vzkříšením otevřel Kristus brány hrobu všem svým následovníkům.“ P. a. K., 701.

8. Čeho bylo dosaženo smrtí Kristovou? Jaký účinek má bázeň před smrtí? v. 15.

Kristus nejen zachraňuje od smrti, ale i odnímá bázeň před ní. Záchrana od smrti je budoucí zkušeností, avšak osvobozením od strachu před smrtí je zkušeností přítomnou.

9. S kým se Kristus ztotožňuje? v. 16.

„Neujal se andělů“; „neposkytl svou pomoc jim, nýbrž semen Abrahamu“. Když zhřešili andělé, Kristus pro ně nemohl již nic učinit, neboť zhřešili proti plnému světlu, aniž pak bylo Bohu a Kristu možno je zachránit.“

„Nebyla možná naděje spásy pro ty, kteří byli svědky nevyjádřitelné slávy nebes, kteří spatřili hrozivou vznešenost Boží a kteří se přes to vše, uprostřed této slávy, proti Bohu vzbouřili. Jejich vina a jejich potrestání musely být úměrné jejich vznešeným přednostem v nebesích.“ E. G. W., R. a. H., 24. 2. 1874

10. Co měl Kristus učinit? v. 17 a.

Kristus neměl zapotřebí přijít na tento svět. Mohl zůstat při svém Otci. Avšak i když podnikl kroky k záchraně člověka, byly jisté věci, které z mravního důvodu musel učinit.

11. Proč bylo pro Krista nezbytné, aby byl roveň svým bratřím? v. 17b.

Aby se Kristus mohl stát milostivým a věrným veleknězem bylo pro něho nezbytné, aby prošel všemi zkušenostmi lidstva.

Když vzal na sebe lidskou přirozenost, byl s to pochopit podstatu lidských nesnází a zkoušek i všechna pokušení, kterými je člověk napadán. E. G. W., Redemption 33.

12. Co měl velekněz činit pro lid? v. 17 c.

Dílem velekněze bylo smíření. Aby mohl být jeho prostředníkem, musel být soucitný, ne však do té míry, aby pokládal

hřích za něco bezvýznamného. Jeho úsudek musel být v naprosté, svědomité a nestranné rovnováze, proto musil být všestranně věrný a nesměl se vyhýbat své povinnosti. Jeho soucit s lidem nesměl být na újmu jeho soudnosti.

13. Co Kristu umožnila učinit jeho zkušenost s pokušením? v. 18.

„Kristus sám zakusil všechny strasti a pokušení, které přicházejí na lidské bytosti, ba nikdo z lidí nebyl tak zuřivě napadán pokušením jako on... Nikdy zde nebyl někdo, jehož soucítění by bylo tak obsáhlé a tak laskavé.“ Ed. 78.

Čtení bible: 2. Král. 20 — 1. Par 12.

Víra, jakou potřebuje dnešek.

N. 25. Luk. 21, 28.

P. 26. Žid. 6, 12.

Ú. 27. Ef. 6, 16.

S. 28. Luk. 17, 5. 6.

Č. 29. Žid. 10, 35. 36.

P. 30. Zj. 14, 12.

S. 1. Jan 3, 16.

Víra ví, že za temnotou je cíl.

Dosahuje zaslíbení.

Obrňuje nás proti zlu.

Je schopna vzrůstu.

Má jistý a bezpečný cíl.

Musí však být vírou Ježíšovou!

Zve k ní nejvyšší láska.

Z. s. 19. 18.

5. úkol. — 1. května 1948.

Kristus a Mojžíš.

Zlatý text: Žid. 3, 13.

1. Na koho mají věřící předně patřit? Žid. 3, 1.

Jako apoštol a jako velekněz sdružuje Kristus dílo Mojžíšovo i Aronovo.

2. Jaký společný příznačný rys měl s Mojžíšem? v. 2.

3. Kdo z nich byl hoden větší slávy? v. 3.

Pisatel této epístoly ukázal, že Kristus je vyšší než andělé, kterých si Židé vysoce vážili. Nyní jim ukazuje, že je i vyšší než Mojžíš, o němž se Židé domnívali, že se mu dostalo od Boha nejvyšší cti, jaká kdy byla člověku přifčena.

4. Které dvě pravdy jsou zřejmé? v. 4.

5. Jak dalece byl Mojžíš věrný? v. 5.

6. Jak rozdílné bylo Ježíšovo postavení a co je podmínkou příslušnosti k jeho domu? v. 6.

Musíme být přesvědčeni, plně, radostně a nadějně věřící „až do konce“. ...Neohroženost, víra a naděje jsou podmínkou spásy.

7. Jaké poselství nám dnes podává Duch svatý a kterého špatného příkladu se máme vyvarovat? v. 7—9.

(Den pokušení — 2. Mojž. 17, 1—7, v prvním roce po vyjití.)
(Popuzení — 4. Moj. 20, 1—13 — ve čtyřicátém roce po vyjití.) Obé nastalo z nedostatku víry!

Pro zajímavost nutno podotknout, že tento výrok Ducha svatého pochází z 95. žalmu (v. 7—11.). Tak Duch Boží inspiroval slova Starého Zákona, jichž si proto musíme vysoce vážít.

8. Jaký byl poměr Boha k oné generaci? Poněvadž neustále chybovali a nepoznávali Boží cesty, jakou přísahu Bůh učinil? v. 10, 11.

Bůh želel oné generace. Jejich tvrdošíjnost obrátila jeho zármutek v hněv. Jeho hrozba, že nevejdou do jeho odpočinku, zahrnovala více než jen vstup do Kanánu, neboť když David psal tento svůj žalm, byl Izrael již dlouhou dobu v zaslíbené zemi. Slůvko „odpočinutí“ znamená: (1) nebeský pokoj, jehož obrazem byl odpočinek v zemi kananejské; poté (2) duchovní odpočinek věřících, když vstupují v přátelství s Bohem, a (3) zachovávání soboty.

Některé příčiny Božího hněvu jsou vyjmenovány v žalmu 106, 13—48.

9. Jaká výstraha a napomenutí jsou dány církvi? v. 12, 13.

Jsme varováni před dvěma povážlivými zjevy: Před „zlým a nevěřícím srdcem“ a před zatvrzením skrze „oklamání hříchů“.

„Se zřetelem k tomu všemu, co dal Bůh pro nás zaznamenat, má být naše víra silná, činná a vytrvalá.“ P. a. P. 294.

10. Za jakých podmínek náležíme Kristu a která výzva je opětována? v. 14, 15.

Tyto verše jsou souběžné s verši 6, 7, 8. Musíme si uchovat stejnou víru, jakou jsme měli na začátku, když jsme se stali opravdovými křesťany.

11. Co učinili někteří z těch, kteří slyšeli jeho hlas? v. 16.

12. Jakou otázku klade Pavel a jak na ni odpovídá? v. 17.

13. Komu Bůh s přísahou naznačil, že nevejde do jeho odpočinutí? v. 18.

14. Proč nemohl Izrael vejít? v. 19.

Všechny hříchy Izraele jsou zde shrnuty v nevěru. Nevěra se může vyznačovat i přímým odporem k Bohu, avšak mnohem

častěji spočívá v zanedbávání a lhostejném stanovisku. Tu i pro nás platí 3. verš druhé kapitoly.

Podobně jako tomu bylo na poušti, není to Boží vůle, aby byl příchod Kristův tak dlouho oddalován a aby Boží lid zůstal nadále po celá léta v tomto světě hříchu a strasti. Avšak i tu jej od Boha odloučila — nevěra. Když lidé odepřeli vykonat dílo, které jim určil, byli jiní povzbuzeni k hlásání poselství. Z pouhé milosti ke světu zdržuje Kristus svůj příchod, aby hříšníci měli příležitost slyšet výstrahu a aby v něm našli štít ještě včas, než bude vylit hněv Boží. G. C. 458.

Čtení bible: 1. Par. 13 — 2. Par. 7.

Původce veškeré lásky.

N. 2. 1. Jan. 4, 16.
P. 3. Pláč J. 3, 22. 23.
Ú. 4. Žalm 86, 15.
S. 5. Jan 14, 23.
Č. 6. Jan 5, 20.
P. 7. Žalm 91, 14.
S. 8. Jer. 31, 3.

Bůh sám je láska.
Jeho láska je vždy svěží a zvláštní.
Je milostivý a shovívavý.
Otec miluje ty, kteří jsou poslušni.
Miluje Syna, jež dal za nás.
Jeho láska vysvobozuje.
Ujišťuje nás svou láskou.
Z. s. 19. 29.

6. úkol. — 8. května 1948.

Boží odpočínutí.

Zlatý text: Žid. 4, 1.

1. Čeho se máme bát s ohledem na dané zaslíbení? Žid. 4, 1.

2. Proč neprospělo Izraeli to, co je kázáno i nám? v. 2.

Zde je určitá zmínka o tom, že bylo zaslíbeno vejít do Božího odpočínutí. Mnozí se domnívají, že lidé, kteří žili ve Starém Zákoně, věděli jen málo o evangeliu. Zde se nám však říká, že jim evangelium bylo přímo kázáno.

3. Kdo dosahuje onoho odpočínutí? Co je dále přísahou zdůrazněno? v. 3 a.

Odpočínutí, ve které vchází věřící, je ono, ke kterému zval Ježíš (Mat. 11, 28. 29.) a které je nerozlučně spjato se sobotou.

Bůh chtěl udělit toto odpočínutí již starému Izraeli, oni však byli více zaujati hmotným odpočinkem, jehož se jim mělo dostat v zaslíbené zemi. Bylo však řečeno: Nevejdou! (3, 11; 4, 5.)

4. Co Bůh pravi o svých dílech při stvoření? v. 3b.

5. Co pravi „na jednom místě“ o sedmém dni? v. 4. 1. M. 2, 2; 2. M. 20, 8—11—; 31, 17.

Bůh odpočinul sedmého dne. Toto odpočinutí však neplatilo pouze pro něho. Člověk byl vyzván, aby je sdílel s ním a světlí svatý Boží den. Sobota byla známkou posvěcení a byla symbolem úplné jednoty mezi nebem a zemí.

6. Který výrok je již po třetí opěťován? v. 5.

7. Co Bůh přikázal, když měli vyjít do zaslíbené země? Ez. 20, 5—7.

Izrael byl nyní opět na pokraji zajetí a Bůh jim naznačil, že s nimi nemůže již jednat, neboť nebyli nikdy ochotní ho poslechnout. Ezechiel zde jen shrnuje jejich opěťovná pochybení.

8. Jaká byla jejich odveta a jaký měl být tenkrát jejich úděl? Ez. 20, 8.

9. Proč neprovedl Bůh svůj původní záměr? Ez. 20, 9.

Izrael nezasloužil milost, Bůh je však zachoval — „pro jméno své“.

10. Co vše obdrželi na poušti a proč? Ez. 20, 10—12.

„Sobota zde není uváděna ve známost jako nějaké nové zřízení, nýbrž jako to, které bylo ustanoveno hned při stvoření. Poukazuje k Bohu jako k stvořiteli nebe i země a činí tak jasný rozdíl mezi pravým Bohem a všemi nepravými bohy. Sobota je znamením lidské příslušnosti k Bohu, aby mu sloužili, pokud jsou na zemi.“ P., a. P. 307.

11. Jak se zachovali na poušti, co také poskvrnili a co jim Bůh i přes to prokázal? Ez. 20, 13—17.

12. Co přikázal těm, kteří byli zachováni, a před čím je jmenovitě varoval? Ez. 20, 18—20.

13. Co však i tito učinili? v. 21. 22.

14. K čemu se Bůh nyní odhodlal a co uvedl za příčinu? v. 23. 24.

Šestkrát Bůh v této kapitole zdůrazňuje „mé soboty“. Verš 12, 13, 16, 20, 21, 24. Dvakrát pravi, že jsou jeho znamením. Verš 12, 20. Je příznačné, že sobotní přikázání je jediné, které je uvedeno v onom výčtu.

Je také zřejmé, že pochybení Izraele v náležitém zachování soboty mělo mnoho co činit se zhroucením jejich nadějí na vejítí do zaslíbené země. Zatím co dělali ještě mnohé jiné věci, jejich zneuctění soboty bylo nejnápadnější. Bůh učinil sobotu svým znamením, které oni zneuctili. Jako lidé zneuctívají ná-

rod pošlapáním jeho vlajky, tak Izrael zneuctil Boha, že pošlapal v prach země jeho sobotu.

„Před vstupem do zaslíbené země byli Izraelité Mojžíšem vyzváni, aby sobotu zachovávali a světili. Bůh určil, aby Izraelitům byla věrnou poslušností sobotního přikázání neustále připomínána jejich odpovědnost k němu, jako jejich Stvořiteli a Vykupiteli.“ Kdyby byli zachovávali sobotu v pravém duchu i nadále, modlářství by bylo zaniklo; jakmile však byly požadavky tohoto přikázání Desatera odsunuty stranou jako nezávazné, vydávali se v nebezpečí, že zapomenou na Stvořitele a že se lidé oddají uctívání bohů jiných, pouhých bezvýznamných model.“ P. a. P. 180.

Čtení bible: 2. Par. 8—28.

Bůh miluje své dítky.

N. 9. Řím. 5, 8.

P. 10. Př. 3, 12.

Ů. 11. Žalm 146, 8.

S. 12. Řím. 5, 5.

Č. 13. 1. Jan. 3, 1.

P. 14. 1. Jan. 4, 9.

S. 15. 1. Kor. 2, 9.

Svou láskou vyvádí z hříchů.

Trestá-li, trestá z lásky.

Oblibuje si spravedlivé.

Svoji lásku sděluje svým Duchem.

Věleňuje nás do rodiny nebes.

Svoji lásku projevil v Synu.

Za naši lásku nám nezůstane dlužen.

Z. s. 19. 39.

Handwritten: 7. úkol. — 15. května 1948.

Boží odpočínutí a sobota.

Zlatý text: Žid. 4, 9.

1. Co musí někteří učinit a co nebylo otcům dopřáno? Žid. 4, 6.

Boží plány se mohou časem pozdržet, nakonec však budou provedeny. Úkol minulého týdne poukázal jasně na zpronevěření Izraele ve věci soboty, což se stalo hlavní příčinou Boží nelibosti, která na nich potom spočinula. Řekli jsme si také, že Bůh v posvátné vážnosti vyřkl přísahu, že pro tuto příčinu je nevede do země, kterou jim určil (Ez. 20, 15. 16.), a že jim radil, aby světili jeho soboty na znamení mezi ním a jimi. (v. 20.)

Boží dům musí být naplněn. Jeho slovo nevyjde naprázdno.

Izrael se zpronevěřil, a neodvrátili se od své nevěrnosti, vstoupí na jeho místo jiní.

2. Co Bůh znovu provolává? v. 7.

Že Boží odpočínutí znamená více než pouhé vstoupení na půdu země kananejské, je jasné z té skutečnosti, že v době Davidově, kdy toto provolání vyšlo, byl Izrael již po několik století ve své zaslíbené zemi. Vstoupili do Kanánu, nevstoupili však do Božího odpočínutí. Nyní jim nastal opět den milosti; není to některý ze dnů týdne, nýbrž každé „dnes“ — t. j. každý den.

3. Pokládá Jozue zaslíbenou zemi za ono „odpočínutí“? v. 8.

Vešli do zaslíbené země, nikoliv však do zaslíbeného odpočínutí, neboť nebyli obrázení. Podobali se mnohým lidem, kteří vstupují do církve, avšak nenalezli odpočínutí pro své duše.

4. Co zůstává pro lid Boží? v. 9.

Nové provolání k lidu v zaslíbené zemi — jako mnoho ostatních Božích výzev — bylo úzce spojeno se sobotou. Slovo „svátek“ nebo „odpočínutí“ zní v řeckém originále přímo „sabbatismos“, jehož přesný překlad podle okrajových doložek některých překladů bible zní přímo „zachovávání soboty“. Pročez je lidu Božímu ještě vyhrazen *s o b o t n í* odpočinek“ (Luther). „Zůstává t e d y ještě v platnosti *s o b o t n í* odpočinek pro lid Boží.“ (F. Žilka.) Nejnovější vydání katolického Nového Zákona od dr. R. Cola, (Velehrad, Olomouc) doprovází ono místo Písma sv. touto poznámkou: »— „odpočínutí“, doslovně „sobotování“, t. j. svěcení soboty (sabat = odpočinek), poněvadž věčná blaženost byla sobotním odpočinkem a svěcením soboty předobrazena«. Toto místo Písma sv. je snad nejsilnějším důkazem Nového Zákona pro svěcení sedmého dne — soboty.

„Zaslíbení je stále přístupné, jeho naplnění nebylo dosud dosaženo: dosud je vyhrazeno pro lid Boží. Tak je a tak musí být, neboť sobota Boha-Stvořitele je určena k tomu, aby se stala sobotou všeho stvoření.“ Delitzsch, *Commentary on the Epistle to the Hebrews*, I., 197.

„Odpočínutí“, které měl pisatel na zřeteli, je Boží odpočínutí, mnohem vyšší pojetí odpočínutí, než jaké představoval Kanán (odpočínutí od nepřátel).“ Farrar, *Cambridge Greek Test*. 68.

5. Co učiní ten, kdo opravdu vešel „v jeho odpočínutí“? v. 10.

Ten, kdo našel opravdové duchovní odpočínutí, jež jen Bůh sám může poskytnout, ten, kdo je opravdu obrázen, odpočinul také od svých činů jako Bůh od svých.

6. Oč máme usilovat a proč? v. 11.

„Aby nikdo neupadl ve stejný výstražný příklad neposlušnosti!“ (Luth.) — Máme se snažit, abychom nejen vstoupili do odpočínutí, nýbrž abychom přijali o n o odpočínutí. Izrael byl svéhlavý a neposlušný. Zavrhli Boží příkazy, poskvrnili Hospodinovy soboty; nevešli do jeho odpočínutí. — —

7. Jak je slovo Boží popsáno? v. 12 a.

Někteří se domnívají, že slovo Boží je mrtvo, nechťéjí-li ho být poslušni, obzvláště pak Božího slova o sobotě. Zde je nám však řečeno, že slovo Boží mrtvo není, nýbrž že je mocné a pronikavé. Předmětem našeho uvažování je odpočínutí Boží, symbolisované sobotou. Ani toto slovo není mrtvé. Je živé, ostré, ba ostřejší než meč na obě strany broušený.

8. Kam až proniká a co odhaluje? v. 12 b.

Bůh soudí nejen činy, ale i pohnutky. Jak pozorní bychom proto měli být na svůj život i na své myšlení!

9. Co je zjevno očím toho, s nímž musíme ve svém životě počítat? v. 13.

„Svědék falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, neuteče (Př. 19, 5.) Lidé se domnívají, že skryjí své zlé činy před lidskými zraky; nemohou však oklamat Boha.“ P. a. P. 252.

10. Co máme činit se zřetelem k tomu, že máme velkého nejvyššího kněze v nebesích? v. 14.

Apoštol nyní probírá hlavní předmět epištoly, kterého se již dotkl dříve; 1, 3; 2, 17; 3, 1.

11. Jakého nejvyššího kněze máme a jakému pokušení byl podroben? v. 15.

„Jeho život dotvrzuje, že i nám je možno poslouchat zákon Boží.“ Des. 24.

12. Kam máme jít o pomoc a v jakém duchu? v. 16 a.

13. Čeho máme dosáhnout? v. 16 b.

„Trůn milosti představuje království milosti. Kristus v mnoha ze svých podobností užívá výrazu „království nebeské“ k označení díla božské milosti na lidských srdcích.“ G. C. 347.

Mocná láska Kristova.

N. 16. Jan 14, 21.
P. 17. 1. Tim. 1, 15.
Ů. 18. Řím. 8, 38. 39.
S. 19. 2. Kor. 5, 14.
Č. 20. Zj. 1, 5.
P. 21. 1. Jan. 4, 19.
S. 22. Jan 13, 1.

Bůh nás miluje, milujeme-li jeho Syna.
Ze své lásky za nás zemřel.
Její pouta nemůže nic přerušit.
Jsme pod jejím vlivem.
Zbavila nás hříchů.
Miloval nás dříve než my jeho.
Tato láska nikdy nepřestala.
Z. s. 19. 49.

8. úkol. — 22. května 1948.

Náš dokonalý Velekněz.

Zlatý text: Žid. 5, 9.

1. Odkud pocházejí nejvyšší kněží a jaký úřad zastávali? Žid. 5, 1.

Ti, kterým Bůh svěřil vysoké postavení, nemají nad lidmi panovat, nýbrž mají jim sloužit. Mat. 20, 28.

2. Jak se měl nejvyšší kněz chovat k nevědomým a bloudícím? Proč musil i sám za sebe obětovat? v. 2. 3.

„Jsou povoláni, aby je vytrhli z jejich nebezpečí. Jsou kolem nás duše zmatené pochybností, obtížené nedokonalostmi, slabé u víře a neschopné zachytit se Neviditelného; avšak přítel, jehož mohou vidět a který k nim přichází jako Kristův zástupce, může se stát spojujícím článkem, který zpevní jejich dosud chabou víru v Krista.“ Des. 297.

3. Jak se dosahuje cíl takového postavení? v. 4.

„Ti, kteří zastávali úřad nejvyššího kněze za dnů Kristova prvního příchodu, nebyli lidé, kteří byli určeni Bohem k tomuto svatému dílu. Snažili se usilovně o dosažení tohoto úřadu pro svou lásku k moci a okázalosti. Lidé porušených srdcí bažili po význačném úřadě nejvyššího kněze a často ho dosahovali úplatou a zločinem.“ E. G. W., Spir. of Pr., 2./13.

4. Jak si však počínal Kristus a jak se jemu dostalo onoho vysokého postavení? v. 5; Jan 8, 54.

Otec sám ustanovil Krista za prostředníka a dal tak najevo svou ochotu k rozšíření svého odpuštění.

Utrpení a smrt zasvětily Krista k jeho úřadu. (Žid. 5, 9. 10.)

„Když zemřel na kříži, byla otevřena nová a živá cesta jak Židům, tak i pohanům. Spasitel měl od té doby působit jako náš kněz a zástupce v nebesích nebes.“ Spir. of Pr., III., 167.

5. Kterými slovy byl ustanoven? Žid. 5, 6.

Melchisedech byl králem i knězem, zatím co Aron byl jea knězem.

6. Co činil za svého života zde a čeho dosáhl? v. 7.

V Getsemane dosáhl tento zápas o člověka svého vrcholu. „Nadešel hrozivý okamžik — onen okamžik, který měl rozhodnout o osudu světa. Osud všeho lidstva byl v oněch chvílích na vázkách. Kristus mohl právě nyní odepřít pítí kalich, který patřil provinilému člověku. Dosud nebylo pozdě. Mohl setřít krvavý pot se svého čela a nechat lidstvo zahynout v jeho nepravosti.“ Des. 690.

„Spařoval osud, který mu hrozil, přesto však nezměnil své rozhodnutí. Chtěl zachránit člověka za každou cenu. Přijal krvavý křest, aby mohl hynoucím milionům získat život věčný.“ Des. 693.

Kristus byl „slyšen ve svém volání“, nebyl však uchráněn smrti. Úspěšně modlitby neznamenají nezbytně splnění naší prosby, nýbrž spíše ujištění, že čehokoliv se nám dostane, je Boží cestou k uskutečnění toho, co je pro nás nejlepší za daných okolností; této božské a dokonalé vůli se poddáváme, když se modlíme „Bud' vůle tvá!“

7. Čemu se však Kristus dokonale naučil? v. 8.

V Getsemane bylo podáno nejvyšší naučení o podřízení se Boží vůli.

8. Jaký musil být Kristus, aby se mohl stát původcem spasení, a jací musí být ti, kteří mají být spaseni? v. 9.

9. Kým a k jakému úřadu byl jmenován? v. 10.

10. Proč se dá „mnoho věcí těžko vysvětlit“? Čemu se čtenáři musí učit a jaký pokrm mají umět přijmout? v. 11. 12.

Nesmíme tyto lidi příliš odsuzovat, poněvadž mnozí z nás mají též být již dávno mistry, kteří snesou i „hutný pokrm“. Máme neustále pokračovat a mohutnět do plné postavy Kristovy. Aby se tak mohlo stát, nesmíme zavrhovat další potravu proto, že se nám zdá příliš hutná.

11. Co se praví o tom, kdo užívá mléka? v. 13.

„Nezkušení v slovu o spravedlnosti.“ Jaké to obvinění proti nám i proti nám, když Bůh zajistil zbraně pro náš boj!

12. Komu náleží hutný pokrm a jak je „plný věk“ dále vy-
stižen? v. 14.

Jedině jak užíváme svěřených vloh, jediné jak si zvykáme
na studium a řešení těžších problémů, bude i náš vzrůst. Mnoho
bude záležet na vyspělosti naší soudnosti.

Čtení bible: Nehem. 5 — Job. 2.

Nejmocnější síla života.

N. 23. Mar. 12, 30.
P. 24. Jan 13, 34.
Ú. 25. Ef. 5, 2.
S. 26. 1. Jan. 4, 8.
Č. 27. 1. Kor. 13, 1.
P. 28. Mat. 5, 44.
S. 29. 1. Jan, 4, 20.

Pomáhá nám splnit nejpřednější úkol.
Přizpůsobuje nás ke Kristu.
Razila cestu naší lásce.
Svědčí o naší opravdovosti.
Láska je nejvyšším znakem křesťana.
Ji nezná svět.
Je láskou, jakou si Bůh přeje.
Z. s. 19. 58.

9. úkol. — 29. května 1948.

Nebezpečí odpadnutí.

Zlatý text: Žid. 6, 4. 6.

1. K čemu chce apoštol, abychom postoupili? Který základ
byl již zprvu položen? Žid 6, 1.

„Měli bychom studovat Písmo mnohem usilovněji, neboť jeho
poklady moudrosti a poznání neleží na povrchu, aby byly do-
sažitelné povrchnímu čtenáři. Třebaže můžeme tyto věci znát
a být utvrzeni v přítomné pravdě, neznáme je však ještě tak,
jak bychom měli.“ R. a. H., 4. 2. 1890.

Pavel měl na mysli — přednést věci poněkud jinak než oby-
čejně. Nejprve vyjmenovává šest věcí, které jsou samy o sobě
důležité, o kterých však nyní nemíni pojednávat, neboť chce
přejít k „hutné“ látce. — „Pokání ze skutků mrtvých“ je
jednou ze základních podmínek evangelia. (Mar. 1, 14. 15;
Sk. 3, 19.).

2. Který další uvedl? v. 1c. (Mar. 11, 22; Žid. 11, 6.)

3. O čem se zmiňuje třetí zásada? Žid 6, 2a; (Mar. 16, 16; Sk.
22, 16.).

4. Co následuje po křtu? Žid. 6, 2b.

Kněz kladl ruce na hlavu oběti; otec vzkládal své ruce na hlavu synovu. — V Novém Zákoně je zmínka o „vzkládání rukou“ při uzdravování nemocných, při oddělování ke službě evangelia a při modlitbě o udělení Ducha svatého, obzvláště ve spojitosti se křtem. Později bylo tohoto obřadu „značně zneužíváno“; nemístná důležitost byla přikládána vnějšímu úkonu samotnému, ba dokonce větší než vnitřní zkušenosti, se kterou měl souviset.

5. Které další učení následuje? Žid. 6, 2c. (Sk. 1, 22; 4, 2; 17, 18; 1. Petr. 3, 21.)

6. Čím zakončuje Pavel svůj výčet? Žid. 6, 2d. (Jan 16, 18; Sk. 24, 25; Zj. 14, 7.)

7. Co jsme hotovi učinit? Žid. 6, 3.

Při „opuštění“ těchto učení se nesmíme o nich domnívat, že by měla malý význam. Toho jsme vzdáleni. Pavel sám je považuje za základní. Hodlá však vkročit na pole, na které žádný z ostatních apoštolů nevstoupil. Přibližuje se již Kristovu velekněžskému dílu, svatyni a jistým stránkám díla smíření. Chce tak učinit, dovolí-li Bůh; a Bůh dovolil.

8. Kterých pět bodů je uvedeno na potvrzení toho, že není možno, aby se někteří dali znovu na cestu pokání? v. 4—6.

Je třeba, aby tyto tři verše čteny souvisle, abychom měli před sebou celý obraz, než budeme uvažovat o každém verši zvláště. Pomyslení na odpadnutí, bez naděje na opětné obnovení a napravení, je jedním z nejvážnějších. V této věci musíme být velmi pozorní.

9. O čem se zmiňují první tři body? v. 4.

Syriac uvádí: „Kteří již podstoupili křest.“ Nezahrnuje to jenom okamžik obrácení, nýbrž celý proces, kterým je mladý křesťan připravován pro společenství církve.

„Kteří okusili nebeského daru“. O slovu života se mluví jako o daru. (Jan 4, 10.) Jest jím i Duch svatý; věčný život a proctví. (Sk. 2, 28; Řím. 6, 23; 1. Kor. 13, 2.) Ostatní dary jsou vyjmenovány v 1. Kor. 12. 28—31. Všechny dary mohou být shrnuty v „nevýslovný dar“, Krista. (2. Kor. 9, 15.)

„Účastníci Ducha svatého“. I to poukazuje ke zvláštní zkušenosti. Zde zmínění nebyli jenom osvíceni a neokusili jen nebeského daru, nýbrž směli se stát i účastníky Ducha svatého.

10. Které další dvě podmínky k tomu patří? v. 5.

„Okusili krásy Božího slova“; těšili se zdravé křesťanské zkušenosti a nalézali zalíbení ve studiu slova Božího. „Okusili

moci budoucího věku". Sem patří nadpřirozené moci jako dary uzdravování a činění zázraků.

„Dokonalá shoda s vůlí Boží je oním vysokým cílem, který má mít křesťan neustále před sebou. Bude rád mluvit o Bohu, o Ježíši, o domově blaha a čistoty, který Kristus připravil těm, kteří jej milují. Rozjímání o těchto předmětech, kdy je duše oblažena Božími ujištěními, označuje apoštol za „okoušení světa budoucího.“ Test. V./745.

11. Co je prohlášeno za nemožné? v. 6a.

Je to hrozivý výrok, nad kterým bychom se měli pozastavit. Podle těchto veršů je možno odpadnout bez jakékoliv naděje na nápravu. Nemůže být nic horšího. Znamená to ztrátu duše, ztrátu věčného života.

12. Proč jim není možno obnovit se znovu k pokání? v. 6b.

„Protože vidí, že si znova křičují Syna Božího“, naznačuje svévolné a neustálé nepřátelství vůči Kristu. Znamená to, že není pro ně naděje tak dlouho, dokud pokračují ve svém odporu k domluvám božského Ducha.

13. Čím se vyznačuje země, již se dostalo deště, a čeho se jí ještě od Boha dostává? v. 7.

14. Co však hrozí zemi, plné trní a bodláčí? v. 8.

Bůh si přeje, abychom nesli ovoce. Nečiníme-li tak, zůstává nadále laskavým a trpělivým — a čeká. (Luk. 13, 6—9). Od Boha bude však nakonec zcela odloučen ten člověk, který setrvává nadále v odhodlaném odporu a zavrhuje tak milost jemu nabízenou.

Čtení bible: Job 3 — 21.

Důkaz pravé lásky.

N. 30. Jan 14, 15.
P. 31. 1. Jan. 5, 2.

Milujeme-li Boha, uposlechneme ho.
Láska k Bohu vede i k člověku.

Ježíš — cesta života.

Ů. 1. Jan 14, 6.
S. 2. 1. Jan. 5, 11.
Č. 3. Jan 3, 36.
P. 4. Sk. 4, 12.
S. 5. Žid. 7, 25.

Kristus nás vede zpět k Bohu.
Je věčný život! — V Kristu!
Je životem těm, kteří v něho věří.
Jinde lidstvo spásu marně hledá!
Dokonalá spása a stálá pomoc.
Z, s. 20, 05,

Boží zaslíbení a přísaha.

Zlatý text: Žid. 6, 12.

1. Jak smýšlí Pavel o svých čtenářích? Žid. 6, 9.

Nevztahoval na ně verš 8., nýbrž nadál se o nich něčeho lepšího. Přesto se cítí oprávněn k napsání této výstrahy. Nemusí být přímo vinni, avšak je jim třeba rady.

2. Na kterou službu Bůh nezapomene? v. 10.

Žádný člověk nebude nikdy spasen svými skutky. Neznamená to však, že Bůh nedovede ocenit lásku, obzvláště pak tu, která byla projevena svatým. Pohostinnost je jednou z křesťanských ctností.

3. Co se bude jevit při Kristových následovnicích až do konce? v. 11.

4. Jakými prostředky a k jakému cíli směřují? v. 12.

5. Skrze koho přísahal Bůh Abrahamovi? v. 13.

6. Jak znělo jeho zaslíbení? v. 14.

„K tomuto zaslíbení bylo přičleněno ujištění, které bylo dědici víry dražší nad vše ostatní; z jeho rodu měl vyjít Vykupitel. (1. Mojž. 12, 3.) Avšak první podmínkou splnění měla být zkouška víry, která vyžadovala oběti.“ P. a. P. 125.

7. Kterou zkušeností Abraham prošel, než dosáhl zaslíbení? Kterak bylo dáno? v. 15; 1. Mojž. 15, 1—6.

„Modlil se za patrný důkaz, že zaslíbení bude splněno. Byl pak ujištěn, že jeho vlastní dítě bude jeho dědicem.“ P. a. P. 136.

8. Čeho si Abraham ještě žádal k tomuto zaslíbení? 1. Mojž. 15, 8.

Abrahamovi bylo tehdy 75 let a jeho žena byla o deset let mladší. Za těchto okolností si přál ještě další ujištění.

9. Co mu Bůh přikázal učinit? 1. Mojž. 15, 9—16.

„Hlas Boží poukazoval do budoucnosti na utření jeho pokolení ještě před usazením v Kanánu. Byl mu předložen i plán vykoupení — v Kristově oběti i v jeho budoucí slávě. Abraham rovněž spatřil zaslíbenou zemi — obnovenou v její rajske kráse, jež též měla být splněním přítomného zaslíbení.“ P. a. P. 137.

10. Co se stalo během noci? 1. Mojž. 15, 17, 18.

11. S jakými pocity Abraham a Sára přijali po mnoha letech zprávu, že zaslíbení o synu má být již záhy splněno? 1. Mojž. 17, 15—17; 18, 13—15.

„Když bylo Abrahamovi již téměř sto let, bylo mu zaslíbení o dědici opětováno s tím ujištěním, že dědic bude dítkem Sáry. Avšak Abraham ani nyní zaslíbení plně nerozuměl. Jeho mysl se pojednou obrátila na Izmaele (17, 18—21).“ P. a. P. 146.

Abraham je nazván otcem věřících, třebaže bývala jeho víra v některých dobách malá. Bůh jej však nezavrhl. Mnoho let uplynulo od té doby, kdy mu bylo dáno zaslíbení o dědici, a každým rokem se jeho splnění stávalo nepravděpodobnějším.

12. Jak staří byli rodiče, když se jim zaslíbený syn konečně narodil? 1. Mojž. 21, 1—8.

Uplynulo téměř 25 let, než se ono zaslíbení splnilo! (Žid. 6, 15.)

13. Jaká těžká zkouška přišla na Abrahama? 1. Mojž. 22, 1—14.

„Bůh povolal Abrahama, aby byl otcem věřících a aby jeho život byl trvalým příkladem víry pro budoucí generace. Jeho víra však ještě nebyla zcela dokonalá. Dal najevo svoji nedůvěru k Bohu, když zakrýval skutečnost, že Sára je jeho žena, a dále, když vstoupil ve sňatek s Hagar. Aby mohl dosáhnout nejvyššího cíle, podrobil jej Bůh nové zkoušce, nejpřísnější, jaké kdy byl člověk podroben...“ P. a. P. 147.

14. Co Bůh nyní potvrdil s přísahou? 1. Mojž. 22, 15—18.

Tento příběh je právě vylíčen v epistoletě k Židům. Podivuhodná byla blahověle na straně Boží, že Bůh takto vešel ve smlouvu s člověkem a potvrdil ji dokonce i přísahou skrze sebe samého.

Čtení bible: Job 22 — Žalm 9.

Evangelium záchranou člověka.

N. 6. Řim. 1, 16.

P. 7. 2. Kor. 4, 6.

Ů. 8. Fil. 1, 27.

S. 9. 1. Kor. 2, 2.

Č. 10. 1. Jan. 1, 7.

P. 11. 2. Kor. 5, 21.

S. 12. Tit. 2, 13.

V něm je skryta moc pro všechny.

Bůh nám dal poznat slávu své spásy.

Dává ráz životu věřících.

Bylo náplní Pavlova života.

Světlo pravdy vede k pravé očistě.

Jak draze jsme byli vykoupeni!

Je radostnou zvěstí příští slávy.

Z. s. 20. 10.

11. úkol. — 12. června 1948.

Kotva duše. Melchisedech.

Zlatý text: Žid. 6, 19.

1. Skrze koho lidé přísahají? Co má být účelem přísahy?
Žid. 6, 16:

2. O čem chtěl Bůh přesvědčit dědice zaslíbení? v. 17.

Množné číslo je zde příznačné a má svůj význam. Bůh ne-
užil zde přísahu jenom pro Abrahama, nýbrž i pro nás.

„Naděje a odhodlání jsou podstatné pro dokonalou službu Bohu. Jsou ovocem víry. Zpátečnictví je hříšné a neopodstatněné. Plány nepřátel jeho díla se mohou zdát dobře propočítány a pevně zajištěny; avšak Bůh může zmařit i nejmocnější z nich. To však činí ve svůj vlastní čas a svým vlastním způsobem, když vidí, že víra jeho služebníků byla již dostatečně vyzkoušena.“ P. a. P. 164.

3. Které dvě věci jsou nezměnitelné? v. 18a.

Boží slib a přísaha. Jiná úmluva — zvaná v Písmě „smlouvou starou“ — byla uzavřena mezi Bohem a Izraelem na Sinai, a byla posléze potvrzena krví obětí. Abrahamova smlouva je stvrzena krví Kristovou. P. a. P. 371.

4. Co je Bohu nemožné a jaké potěšení nám to přináší? v. 18b.

Bůh nás neklame a ani nás nemůže klamat. Bylo by to v naprostém rozporu s jeho přirozeností říci něco, co není absolutně pravdivé. To též by mělo být naší útěchou a zároveň i směrnicí pro naše rozhovory i náš život.

5. Čeho se máme zachytit? v. 18c.

„Útočištná města“, pro Boží lid v dávnu určená, byla symbolem útočiště v Ježíši Kristu. Tentýž milostivý Spasitel, který určil tato města za dočasná útočiště, zajistil prolitím své vlastní krve jisté bezpečí pro přestupníky Božího zákona, do kterého se mohou uchýlit před druhou smrtí. P. a. P. 516.

6. K čemu je tato naděje duše přirovnána? v. 19a.

7. Kam až tato naděje proniká? v. 19b.

„Služba ve svatyni představovala dílo, jehož se Kristus ujal po svém nanebevstoupení. Tam také směřovala víra jeho učedníků.“ G. C. 420.

8. Jaký obyčej platil za starých dob? 1. Král. 2, 28—31.

Přestupník mohl utéci před svými nepřáteli a zachytit se rohu oltáře a najít tak dočasné bezpečí. Občas se lidé utkali k tomu-
to oltáři oběti zápalné v předsíni svatyně, jak je uvedeno na př. v 1. Král. 1, 50—53. Někteří však považovali za bezpečnější uchýlit se přímo až do svatyně, jak se stalo v případě Joábovů. Avšak i při nejlepším bylo jejich útočiště jenom dočasné. Není tomu tak s naší nadějí. Je jistá a pevná, stává se tak přímo kotvou duše a proniká až za oponu.

9. Kam vstoupil Pán Ježíš? Žid. 6, 20a.

Některí se domnívali, že tímto byla míněna opona druhé to však bylo nemožné. Zde je líčen člověk, který se zachytil rohů oltáře. Nikdo však neunikl až do svatyně svatých. Zdálo jen o první oddělení, do něhož Kristus vstoupil po své nanebevstoupení.

„Kristova přimluva za člověka v nebeské svatyni je pro plán spasení stejně podstatná jako byla jeho smrt na kříži. Svoji smrtí započal ono dílo, které po svém vzkříšení odešel dokončit v nebi. Nám je třeba vírou vstoupit za oponu, „kam jak předchůdce vstoupil za nás.“ Tam se zračí světlo s kříže Golgaty. Tam můžeme získat i jasnější pohled na tajemství vykoupení.“ G. C. 489.

10. Podle kterého řádu byl Kristus ustanoven za nejvyššího kněze? v. 20b.

11. Kdo byl Melchisedech a jakou zprávu o něm bible podává? Žid. 7, 1; 1. Mojž. 14, 18—20.

12. Jak Abraham poctil Melchisedecha; který byl jeho přední titul a který titul mu následoval? Žid. 7, 2.

Zde je patrné, že Ježíš je větší než i Abraham, který dal desátky Melchisedechovi, jenž byl vhodným předobrazem toho, který je nazýván „Pánem naší spravedlnosti“ a „Knížetem po koje“. (Jer. 23, 6; Iz. 9, 6.)

13. Jak zvláštní byl Melchisedech a ke komu byl připodobněn. Co je zároveň potvrzeno o Kristu? v. 3.

Melchisedechovo kněžství nebylo závislé na rodokmenu jako kněžství levitské. Kristus nebyl připodobněn Melchisedechovi nýbrž Melchisedech „byl připodobněn Synu Božímu“, a tak se mohl stát předobrazem Krista. Jeho původ byl Bohem záměrně utajen, aby se mohl stát symbolem toho, který je doopravdy bez začátku i bez konce.

Melchisedech „zůstává“; nemá nástupce. (Kněz obvykle ne zastával plně svůj úřad, dokud mu nebylo třicet let, a jeho služba se končila, když mu bylo okolo padesáti let. 4. Mojž. 1—3; 8, 25.) — Jeho služba však trvala věčně, nepřestávala.

Evangelium přináší věčný život.

N. 13. Jan 6, 40.	Bůh nám zaručil život v Kristu.
P. 14. Řím. 6, 23.	Život věčný — dar Boží milosti.
Ú. 15. 2. Tim. 1, 10.	Kristus zničil moc smrti.
S. 16. Pŕ. 12, 28.	Stezka života je stezkou poslušnosti.
Č. 17. Mat. 19, 17.	I ostříhání zákona souvisí se spásou.
P. 18. Řím. 5, 17.	Plnost života skrze jediného Spasitele.
S. 19. 2. Tess. 1, 7. 8.	Zanedbání evangelia je ztrátou života.
	Z. s. 20. 12.

12. úkol. — 19. června 1948.

Melchisedech. Levitské kněžství.

Zlatý text: Žid. 7, 4.

1. Co máme uvážit? Žid. 7, 4.

Melchisedech byl předobrazem Krista. Proto máme i jemu věnovat pozornost.

2. Co bylo nařizeno synům Levi? Na koho se toto nařízení vztahovalo, v. 5.

Měli brát desátky i od pokolení Abrahamova. Tím je prokázáno, že postavení Levitů bylo vyšší než ostatních potomků Abrahamových.

3. Komu odevzdal Abraham svůj desátek a co zase obdržel? v. 6.

Jako „kněz Boha nejvyššího“ pronesl požehnání nad Abrahamem a vzdal díky Hospodinu, který způsobil tak veliké vítězství skrze svého služebníka. A Abraham dal jemu desátky ze všeho.“ P. a. P. 136.

„Desátkové zřízení nevzniklo u Židů. Od nejstarších dob požadoval Hospodin desátek jako svůj podíl; a tento požadavek byl uznáván a respektován. (1. Mojž. 14, 20; 28, 22.). Poněvadž Izraelité měli být vzděláni v národ, byl mezi nimi uplatňován i zákon desátků jako jeden z božsky ustanovených řádů, na jejichž poslušnosti záviselo jejich prospívání. Systém desátků a obětí měl působit na mysl lidí velikou pravdou — že Bůh je pramenem všech požehnání pro svá stvoření a že jemu náleží

vděčnost člověka za dobrotivé dary jeho prozřetelnosti." P. a. P. 525.

4. Co je nesporné? v. 7.

5. Co se zde stane s lidmi, jimž se dostává desátků? Co se však praví o Melchisedechovi? v. 8.

6. Jak apoštol pokračuje ve svých vývodech? v. 9. 10.

Pisatel zde uvádí důvody až do všech důsledků. Poukázal, že Melchisedech je vyšší než Abraham, a nyní poukazuje i na to, že je i vyšší než Levi; tudíž kněžství Melchisedechovo je vyšší než Aronovo.

7. Které důvody pro změnu kněžství apoštol uvádí? v. 11.

Levitské kněžství se svými symbolickými obřady a oběťmi nemohlo samo o sobě člověka zachránit. Mohlo jenom představovat řadu symbolů pro víru v zaslíbené vykoupení skrze Krista, který se stal jak obětí, tak i božským knězem nové smlouvy. Lidé byli spaseni skrze víru za smlouvy staré zrovna tak, jako jsou spaseni nyní; byla to však víra, která se přenášela — přes prostřednictví kněžství a obětí — vpřed k pravému knězi a k pravé oběti.

8. Co však muselo být také přeneseno, bylo-li přeneseno kněžství? v. 12.

Zákon o kněžství si vyhrazoval, že všichni kněží musí být z kmene Levi a z rodiny Aronovy. Když však nyní mělo nastoupit nové kněžství podle řádu Melchisedechova, musel být změněn i zákon, který vyžadoval, aby všichni kněží byli z kmene Levi.

9. Ke kterému kmeni náležel Kristus? v. 13. 14.

Melchisedech nebyl levita; rovněž ne Kristus, který pocházel z kmene Judova. Měl-li se tudíž stát knězem Kristus, bylo na bílé dni, že všechna zřízení, která byla příznačná pro kněžství Aronovo, musila být změněna.

10. Co je tím více patrné? v. 15.

11. Jakou mocí se stal Kristus knězem? v. 16.

Mocí „nekonečného“ a „nezničitelného“ života.

12. Co dosvědčuje Bůh? v. 17.

Autor uvádí tento výrok několikrát ve snaze, aby poukázal že Aronovo kněžství, které bylo jenom přechodné, mělo být nyní vystřídáno věčným kněžstvím Kristovým, které bylo božské.

Kristus naším příkladem.

N. 20. 1. Petr. 2, 21.
P. 21. Luk. 2, 49.
Ů. 22. Žid. 2, 10.
S. 23. aMt. 26, 39.
Č. 24. Jan 15, 10.
P. 25. Jan 17, 4.
S. 26. Luk. 9, 23.

Máme jít v jeho šlépějích.
Byl oddán zájmům svého Otce.
I on procházel utrpením.
Podířil se vůli svého Otce.
I jemu byl směrodatný zákon Boží.
Oslavil svého Otce svým dílem.
Jdeme za jeho příkladem!
Z. s. 20. 13.

13. úkol. — 26. června 1948.

Jistota lepší smlouvy.

Zlatý text: Žid. 7, 22.

1. Co muselo přirozeně zaniknout? Žid. 7, 18.

Oním „předešlým přikázáním“ byl „zákon přikázání tělesného“ (v. 16.), zákon levitského kněžství. — Zatím co je možno získat mnohá zvláštní ponaučení z tohoto kněžství, nutno mít stále na paměti, že bylo pouze prorockým náznakem něčeho lepšího v budoucnu.

2. Jakou vnitřní nemohoucností byl obřadní zákon provázen a čím byl vystřídán? v. 19.

„Kristovo evangelium vrhalo odlesk své slávy i na židovskou bohoslužbu a zvýšilo význam obřadního zákona. Stánek nebo později chrám Boží byl obrazem věcí původních, nebeských. Všechna ustanovení tohoto zákona byla totiž dána Kristem, který za dne i za noci vedl zástup Izraele; tomuto zákonu měla být prokazována nejdvětší pozornost, neboť byl svatý; nebyl to však zákon mravní, který byl Bohem ustanoven pro jeho rodinu na nebi i na zemi a jehož platnost trvá „pokud trávají nebesa“ — provždy —.“ E. G. W., S. of the T., 29. 7. 1886.

3. Jak slavně byl Kristus ustanoven za kněze? Jak odlišné bylo kněžství Levitů? v. 20. 21.

4. Čeho se stal Kristus ručitelem? v. 22.

Toto prostřednictvím zaručuje člověku jistotu smlouvy, nezabývá ho však jeho závazku.

„Ježíš obstál ve všech satanových pokušeních, a skrze Krista můžeme obstát i my. Jako byl Ježíš přijat jako náš zástupce

a ručitel, tak bude přijat každý z nás, obстоjíme-li sami ve zkouškách a nesázích." E. G. W., R. a. H., 10. 6. 1890.

5. Co se praví o levitském kněžství na rozdíl s kněžstvím jeho? v. 23. 24.

Kristus nikdy neumírá. Proto nebude mít žádného nástupce a proto je jeho kněžství nepřenositelné.

6. Co proto může Kristus učinit a pro co vlastně žije? v. 25.

„Třebaže byla kněžská služba přenesena z chrámu pozemského do chrámu nebeského a byť byla svatyně našemu zraku neviditelná, stejně jako náš Velekněz neměli tím učedníci utrpět žádnou ztrátu. Měli poznat, že nenastala žádná mezera v jejich spojení a žádné umenšení moci proto, že Spasitel není přítomen.“ Des. 166.

7. Čím se Kristus vyznačuje? v. 26.

Nepoškrvněný; ač byl v neustálém styku s hříchem, zůstal jím nedotčen. Slyšel a viděl mnoho věcí, které by byly poskvrnily jiné myslí, zůstaly však bez vlivu na Ježíše.

8. Čeho Ježíš nepotřeboval? Kolikrát se obětoval? v. 27.

9. Jaký rozdíl je mezi kněžskými ustanovenými podle zákona a mezi Synem, který byl ustanoven za kněze přísahou Boží? v. 28.

Když se přiblížil čas Kristova prvního příchodu, mnozí vysocí kněží byli přímo bezbožní a nehodni svaté služby.

10. K jakému závěru došel apoštol, když shrnul vše, co napsal? Žid. 8, 1.

Náš nejvyšší kněz je nyní na pravici trůnu nebeských výstostí a je mu dána veškerá autorita. Žid. 7, 26.

11. Kde je Kristus knězem a čím je význačný svatostán, v němž slouží? v. 2.

Bůh sám totiž stanovil, aby svatyně pozemská byla stínem svatyně nebeské. Nebeská svatyně je stejně skutečná jako krev, která byla na Golgátě prolita.

„Nebeská svatyně je svatyní nové smlouvy.“ G. C. 413.

12. Jaký úkol měli nejvyšší kněží? Co musil mít i Kristus a proč nemohl být knězem na zemi? v. 3. 4.

Kristus musel mít, co by obětoval, neboť jinak by byl nemohl být knězem. Krev byla hlavním předmětem oběti a předpokládala smrt. Bylo proto nezbytné, aby Kristus dříve zemřel, aby mohl obětovat. — Dokud byl zde na zemi nemohl obětovat ani obět zápalnou, jako pozemský kněz, neboť tato oběť byla vyhrazena zákonem jen pokolení Aronovu. 4. Mojž. 16, 40. Nemohl proto být knězem na zemi.

13. Čeho byla pozemská svatyně předobrazem a stínem? Co bylo poručeno Mojžíšovi? Zid. 8, 5; 2. Mojž. 25, 40; 39, 42. 43; 40, 16.

Je záhodno mít na mysli, že pozemská svatyně nebyla přesným napodobením nebeské. Byla pouze příkladem a stínem. Někteří lidé činí chybu, že z nebeské svatyně činí přímou kopii svatyně pozemské.

„Nejen svatyně sama, ale i služba kněží měla sloužit za příklad a stín věcí nebeských. Tím nabývala veliké důležitosti; a Pán dal skrze Mojžíše nanejvýš určité a jasné pokyny o každém bodě této předobrazné služby.“ P. a. P. 351.

14. Kdo poskytl vzor pro chrám, který stavěl Šalomoun? 1. Par. 28, 11. 12. 19.

„David dal Šalomounovi přesné pokyny pro stavbu chrámu a vzory pro každou jeho část i pro všechny předměty určené k jeho službě, jak mu bylo zjeveno božským vnuknutím.“ P. a. P. 751.

Chrám Šalomounův se v některých částech lišil od první svatyně na poušti. Místo dvou andělů ve svatyni svatých byli zde čtyři. Místo jednoho svícnu bylo deset. Místo jednoho stolu pro chleby předložení bylo deset stolů; místo jediného umyvadla bylo dalších deset. 2. Par. 3, 10—13; 4, 6—8. V hlavních rysech se shodovaly. V obou byla dvě oddělení, oltář pro oběť zápalnou, slitovnice, truhla a velebný. Pro větší rozměry chrámu a větší množství kněží bylo nezbytné zvětšit počet některých druhů vnitřního zařízení, v zásadě však nenastala žádná změna. Služba zůstala naprosto stejná.

MISIJNÍ STRÁŽ

---

3. dubna 1948. — Úspěchy v rozšiřování spisů.

„K přerůzným lidem, k nimž není možno zjednat si přístup, se dostanou naše spisy. Naše knihy a naše spisy musí vysílat paprsky světla, aby svět byl ozářen přítomnou pravdou.“ Test. VIII./87.

Rozšiřování samo o sobě není žádnou ctností. Nedostaví-li se určité výsledky, dělo se veškeré rozšiřování nadarmo. Je proto důležité, aby pro tuto práci bylo použito jen nejlepších method. Avšak práci musí podporovat i Boží moudrost. Bůh nezklame nikdy ty, kteří na něho spolehnou.

Jeden sbor zakoupil 1400 traktátových serií. Po jejich systematickém rozřížení se otevřelo 169 domovů pro biblické hodiny; dvanáct osob se rozhodlo pro svěcení soboty a asi polovina ze všech návštěvníků nedělních večerních přednášek prohlásila, že je vyhledali po obdržení zmíněných traktátů. Tištěné slovo přinese své ovoce, a s touto myšlenkou by mělo být rozšiřováno.

10. dubna 1946. — Misijní zkušenosti.

Jeden náš kazatel se setkal s pánem, který popíral Boha, Krista, bibli i jakékoliv náboženství. Byl to vyznavač novot a zároveň přívrženec nauky o vývoji. Když již spolu prodebatovali mnoho otázek, otevřel kazatel svoji bibli a přednesl tomuto muži jednoduchou hodinu o svatosti a praexistenci Kristové a odpovídal na každou otázku biblickým výkladem. Onen pán byl potom zcela změněn. Místo aby nadále pokračoval ve svém přímém a nápadném popírání bible, projevoval o ni pojednou zvláštní zájem a nakonec pravil: „Příteli, budete-li mne moci přesvědčit o Kristu a o bibli, stanu se následovníkem vašeho učení.“ Byl tedy pozván do shromáždění a slíbil, že přijde. — Až potud zpráva o této rozmluvě. Slovo pravdy prokázalo svůj vliv, a i to, co bylo dál, je zaznamenáno v nebesích.

17. dubna 1948. — Jak byla založena Tabita v Rochestru?

Před několika lety setkal se kazatel našeho sboru s velkými obtížemi, když se snažil získat od městských úřadů povolení k podzimní sbírce. Zdálo se, jako by úspěch adventistů na tomto poli vzbudil nepředvídaný a nepříjemný odpor. Bylo tomu opravdu tak. Jedna osobnost působící v městské sociální péči si na nás stěžovala, že zasíláme miliony do jiných zemí a ani prstem nehne, abychom odpomohli bídě doma.

Kazatel i členové sboru se od té chvíle soustředili na dobročinnou práci a prosili o vedení Páně. Jedna nedávno pokřtěná sestra, která byla dříve předsedkyní dobročinného díla pro ženy, ujala se pak odborného řízení díla sebezapření, které málokde našlo tak radostný ohlas. Církev se osvědčila jako prospěšná svému nejbližšímu okolí a její vliv byl tím více upevněn.

24. dubna 1948. — Ukončení díla musí být urychleno.

Zjevení 12, 12. — Satan a jeho zástupy očividně využívají každé minuty dne i noci, aby rozšířili dílo své zkázy. Úděsné přibývání a rozmáhání zla to až dostatečně potvrzuje.

Každý jistě může rozpoznat naléhavou povinnost, která spočívá ve spolupráci na velkém díle spásy, jež má být dokončeno, a je nám známo, že Bůh je nějakým způsobem urychlí, čímž bude alespoň polovina církve překvapena právě tak, jak je nám to znázorněno v podobenství o desíti pannách. Musíme náležitě k těm, kteří dají zazářit posledním paprskům světla a síly k dokončení této úlohy.

1. května 1948. — Dosud je čas.

Máme nyní krásnou příležitost přiznat se k Bohu a svědčit o něm, neboť lidé jsou připraveni naslouchat slovům přítomné pravdy, která jediné může pádně poukázat na jediné východisko z nepřetržitých nesnází — svou radou a svými proctvými.

Příčiníme-li se a vykonáme-li svůj podíl na díle konce, budou naše slova, námi rozšířené spisy i naše dopisy neustálým kázáním, které povede k radostným výsledkům a k získání duší; vždy však to bude v té míře, v jaké členové projeví a zvýší své úsilí v misijní práci.

3. května 1948. — Vaše světlo budí SVĚTLEM!

„Kéž by vaše světlo při vaší misijní práci pro církev a vaše okolí vydávalo tak jasné paprsky, aby „v onen den“ nemohl nikdo povstat a říci: Proč jste mi o pravdě nic neřekli? A proč jste se vůbec nestarali o spásu mé duše?“ E. G. W., M. S. S.; 5. 6. 1914.

Jeden z našich věrných členů zasílal po několik měsíců náš časopis na různé adresáty, kteří však jednotlivým čísům nevěnovali pozornost. Odkládali je stranou.

V jednom případě přešla řeč při rozhovoru se známými i na tyto spisy a byla vyslovena i snad bezděčná poznámka, že jsou to spisy dobré. Sousedka si vyprosila několik čísel, která jí byla dotyčným adresátem ochotně zapůjčena. Četla ona i její dcera, obě s opravdovým zájmem; a výsledek — obě byly za čas pokřtěny. — —

Prodávajte naše spisy, darujte je, půjčujte, zasílejte je poštou a všemožně a vhodným způsobem je rozšiřujte co nejvíce!

15. května 1948. — Posvěcení srdce.

„Mnozí lidé ani přesně nevědí, jakými vlastnostmi se má opravdový křesťan vyznačovat, a jejich jednání je pak hanbou pro pravdu. Kdyby byli prodělali hluboké obrácení, nesli by místo bodláků jenom ovoce Ducha se všemi jeho jemnými odstíny a rysy. Mnozí lidé jsou se sebou až příliš spokojeni; domnívají se, že zachovávání Božích přikázání pro spasení postačí, a zatím neznají milost Kristovu a trpí jejím nedostatkem. Jejich srdce nepronikla živoucí víra Ježíšova.

„Beze mne nemůžete nic učiniti,“ pravil Kristus. A dopřává nám svoji božskou milost, abychom mohli dosáhnout cíle. Jeho trpělivost a jeho soucítění uchvátí vědomí lidí a zazáří jim na cestu života.“ Test. V. 306 E. A. Manry.

22. května 1948. — Jsme plně na výši?

Mnozí adventisté sedmého dne se nikdy Bohu zcela neposvětili. Otázeme-li se jich přesto, proč zachovávají sobotu, budou nám moci odpovědět jen na způsob nějaké biblické hodiny; a zeptáme-li se jich na příchod Kristův, vypočtou nám také řadu skutečností, které mají Kristův příchod naznačovat, ale jejich

slova budou postrádat vroucnosti. Duch proroctví k takovému postoji prohlašuje: „Prohlašuji církvi slavnostně, že ani jediný z dvaceti členů, zapsaných ve sborové knize, není připraven na ukončení svého životního běhu. Ve skutečnosti jsou všichni bez Boha a bez naděje, jako kterýkoliv hříšník.“ Chr. Service, 41. — Musíme se znovuzrodit!

29. května 1948. — Známe svoji povinnost? Mat. 6, 33.

Jistí manželé, lékař se svou chotí, vedli velmi povrchní křesťanský život. Sobotu světili po svém a do sboru zašli jen tehdy, když byl ohlášen některý proslulý kazatel. A tak se velmi málo lišili od ostatních obyvatel města. Jednoho dne vypukla chřipková epidemie a byli jí zasaženi i tito manželé. Nebylo jim možné sehnat lékařskou pomoc, a sousedé se zase báli nákazy. Manželé byli pojednou odkázáni sami na sebe. Lékař sám byl těžce nemocen, jeho choť však byla blízka smrti. Když si manžel uvědomil tuto krajní situaci, volal v modlitbě k Bohu, znovu se mu zasvětil a horoucně prosil za uzdravení družky svého života. A Bůh jeho lkání vyslyšel. Stíny smrti se rozplynuly, a oba nemocní se pozdravili. Tato jedinečná zkušenost přivedila velikou změnu v jejich životě. Krátce nato přišla k nim na návštěvu jejich teta, která nikdy nesouhlasila s tím, že její neteř uznává sobotu, prohlašujíc: „Jak je vůbec možno tvrdit, který den má být pro Boha zachováván?“

Mladá paní však odvětila: „Teto, kdybys byla bývala tak nemocna, jako jsem byla já, věděla bys už, který den je pravou sobotou Páně!“ E. A. Manry.

5. června 1948. — Vzdání ducha.

Tělo se rozvíjí za podpory potravy, která mu je dodávána. Totéž platí i o duchu. Astronom se obírá hvězdami; milovník dějin myslí zase neustále na to, co se kde důležitého událo; a člověk, který zpytuje bibli, bude se samozřejmě zabývat duchovními věcmi. Proto nejdůležitější a nejpodstatnější pro naše přítomné i budoucí dobro je poznání božské pravdy, kterou nám bible přináší. Duchovní síly a znalosti, které si tímto způsobem přivlastníme, nemohou být doceněny ani „zlatem z Ofir“. Test. V. 544.

12. června 1948. — „Mějte ve svém nitru stejné smýšlení, jako měl Kristus Ježíš!“ Fil. 2, 5.

Setkal jsem se s jedním mladým mužem, který byl vychován v sirotčinci. Jeho zájmy a zábavy byly velmi obyčejné, a bylo proto zcela přirozené, že se jeho myšlenky zabývaly jenom věcmi pozemskými. Byl si však vědom, že chce-li dosáhnout věčného života, musí dát svému duševnímu smýšlení zcela nový směr; zdálo se mu to však příliš těžké. Vždy znovu upadl do svých starých zvyků. Předsevzal si však, že se bude zabývat jenom ušlechtilými věcmi, aby tak čelil zlému. Věnoval se studiu Písma a po krátkém čase dovedl vyprávět celé kapitoly nazpaměť; ke své obrovské radosti pak seznal, že mu přemýšlení o Božích věcech nečiní žádné potíže. V jeho srdci i myslí zavládlo smýšlení Pána Ježíše.

Člověku je dobře možno zaměřit svého ducha k věcem božským, přesto však musí na srdce zároveň působit Boží zušlechťující moc. E. A. Manry.

19. června 1948. — Teprve změněnému člověku se otvírá nový život.

Muž-opilec zabloudil jednoho dne do přednáškového sálu. Přestože prostředí bylo zcela cizí jeho smýšlení, stačilo to, co slyšel, aby v jeho srdci vzkličila touha po lepším životě. Až dosud měl pověst nejobávanějšího člověka v okolí. Od oné chvíle navštěvoval každého večera ony přednášky. Později jej navštívil v jeho domově sám přednášející kazatel; a za čas muž, otrok pjanství, vzdal své srdce Pánu; jeho duch prodělal pod Kristovým vlivem naprostou proměnu. V jeho životě se přestalo projevovat zlo, ani na ně nepomyslí a stal se jedním z nejvěrnějších křesťanů svého města. — Jeden z jeho bývalých kamarádů se ho při setkání tázal, jak se mu daří, když tak změnil svůj život. — „Každý musil být radostně překvapen, že jsem se obrátil, ba i moje koně to pocítily.“

26. června 1948. — Posvěcení těla.

„Vliv člověka, který dopřává místa působení Ducha svatého, nezná hranic; je jen třeba, aby jeho vlastní já ustoupilo stranou, aby mohl vést Bohu posvěcený život.“ The life of J.

„Duch bez cíle a liknavé srdce se stávají snadnou kořistí lého. V nemocném a neživém organismu nalézají živnou půdu rouba; lenivý a lhostejný duch je v nebezpečí, že se stane ilnou satanovou. Zaměřte své myšlenky k vysokým a svatým deálům; určete si vznešený životní cíl; mějte něco pevného a určitého na zřeteli — a zlo při vás nenalezne místa, kde by se uchýtilo!“ Education. E. A. Manry.

ZPRÁVY Z MISIJNÍCH POLÍ

---

3. dubna 1948.

Potřebujeme tisíc učitelů.

W. G. Turner, předseda australsko-asijské divise.

Více než třicet let jsme byli zakotveni na Šalomounových ostrovech. Naši práci provázela velká požehnání Boží a tisíce ostrovanů se těší společenství církve Kristovy.

Přes všechen nápor bojů a všechny zkušenosti, jež válka s sebou přinášela, zůstali naši domorodci oddáni a věrní pravdě. Jejich odvaha a bohatství prostředků pomoci vzbuzovaly údiv civilisovaných lidí.

Nyní, kdy opět máme mír, odstraňujeme zničené budovy, stavíme nové nebo opravujeme méně poškozené. Naše misijní flotila byla rovněž opravena a naše lodice vyplouvají za svými úkoly.

Potřeba učitelů je dnes větší než dříve, avšak naše batunská škola nemůže splnit tyto požadavky. Ve snaze o rozřešení tohoto problému jsme zakoupili tisíc akrů země v Honiaře na ostrově Guadalcanalu. Je to dobré místo, neboť leží blízko našeho nového ústředí pro celou ostrovní skupinu a má snadný přístup k moři. Tyto pozemky jsou dobře zavodňovány a jejich půda je úrodná. Sbirka třinácté soboty má sloužit i stavbě této školy.

Volají i nová území, jež se vždy těší zájmu členů naší sobotní školy po celém světě. Volá k nám obrovská oblast v nitru Nové Guineje, druhého největšího ostrova světa. — Bratr Ward Nolan, který řídí práci na vnitřních vysočinách ostrova, nám sdělil, že by mohl okamžitě umístit na tisíc nových učitelů, kdybychom mu je mohli jenom poskytnout. Jaká to výzva jedině v tomto poli — tisíc učitelů! — a k tomu taková touha po nich!

Při vyhledávání místa pro nové misijní středisko setkali se dva naši misionáři se zraněným mužem, který byl náčelníkem

vesnice. Ošetřili mu jeho rány a při tom se dozvěděl o jejich pátrání a nabídl jim pozemek, který je ideální v každém směru. Kolkolem jsou sta vesnic a čekají zástupy. V Garoce míníme postavit školu k vycvičení učitelů pro tento lid.

Musíme jednat rychle, neboť čas je krátký a má být ještě mnoho vykonáno. Lid zde volá po našich učitelích! Chcete nám dopomoci k postavení této velké armády — v odvetu na volání z nitra Nové Guineje?

10. dubna 1948.

Vítězství křesťanů na ostrovech lidojedů.

Pastor M. White, misionář na Šal. ostrovech.

Kata Ragoso, domorodý vedoucí misijní činnosti na Šalomounových ostrovech, známý našemu lidu po celém světě, není nijak starý muž a je plně na výši jak tělesné, tak i ve svém zodpovědném poslání; má však ještě v dobré paměti, kdy někteří z jeho lidu holdovali kanibalismu.

Křesťanství však přemohlo všechny obměny dábelkých zvyků. Domorodcům svítl nový den, když misionáři po prvé vstoupili na půdu jejich ostrovů. Nový den zazařil i adventní misií, když kapitán Jones, onem posvěcený a uvědomělý muž, plný misionářské energie, započal svoji práci mezi nimi — s názornými obrazy naší sobotní školy.

Léta rychle mýjela. Děsivý stroj války se přehnal přes jejich ostrovní domovy, zatím co jsme se my, bílí misionáři museli uchýlit do své vlasti. Avšak co jsme shledali nyní po svém návratu? Přesně totéž, co naši i naši lidé, kteří zde byli během války: Lid, který se pevně držel poselství nám tak drahého; lid, který se sílil u víře, zejména ranními schůzkami kolem slova Božího a sobotních úkolů. Ani pronikání nepřátel, ani nálety nemohly jim zabránit v tomto počínání. — Ba i když byli vypuzeni ze svých vesnic a uchýlili se do hlubin pralesů, bylo jejich první myšlenkou, aby se vždy s novým dnem setkávali i se slovem života.

Dva ostrovy zůstaly však na vládní rozkaz (ze zdravotních důvodů) stále odříznuty od civilisace a křesťanství. Renell a Bellona. — Isolace byla prolomena po zřízení naší misijní stanice na ostrově Guadalcanalu — malou skupinou chlapců, kteří se odvážili v pouhém hrubém, vydlabaném člunu plavby na

širém oceánu do dálky 150 km — pátrající po jasné zvěsti evangelia. Navštěvovali naši školu, avšak za čas se zase musili vrátit. — Uplynula léta, a nyní opět přijeli mladí lidé s oněch ostrovů, aby požádali o práci evangelia. Tentokrát dala i vláda svolení k návštěvě „zakázaných ostrovů“. Využili jsme rychle této příležitosti, a to, s čím jsme byli uvítáni mezi těmito lidmi, nikdy nevyimizí z mé paměti!

Kotviště bylo oživeno spoustou kancí, které byly přeplněny vzrušenými ostrovany. Nahrnuli se i do nitra misijního člunu. Přimo se prali navzájem o to, aby byli blízko svým „opravdu věrným“ misionářům. Byl to jejich den dnů. Plavba jejich vyslanců byla úspěšná. Vrátili se s misionáři.

Jste-li dnes přítomni sobotní škole, která dává i vám tolikrát pozhnání, zda necítíte, že byste měli vyslovit modlitbu za ony čtyři tisíce příslušníků vaší sobotní školy na těchto kdysi kani-
balských ostrovech a za ony z ostrova Renellu a Bellony?

„Lační budou nasyceni!“ Tento drahý lid touží po pravdě. Jsme hotovi za nimi jít. Bude to možné? Odpověď zá-
leží i na vás. Dopomůžete k dovršení vítězství nad otroctvím, v němž tento lid úpěl?

17. dubna 1948.

Rozkaz, který nemohl být vysloven.

Reuben E. Hare, tajemník austr. -as. unie.

Po spěšné evakuaci bílých misionářů ze Šalomounových ostrovů, když se armády žlutých sunuly k jihu v roce 1942, přešla zodpovědnost za adventní misijní stanice s jejich tisíci věřících na bedra Kata Ragoso, domorodého náčelníka, který byl vysvěceným kazatelem svého sboru a který byl po řadu let přímým spolupracovníkem vedoucího díla v tomto souostroví. (Vlastní zpráva Kata Ragosova je na 26. červen.)

Ragosův bystrý postřeh pro povinnosti vysvěceného kazatele spolu se zodpovědností vedoucího misie adventistů v celé ostrovní skupině, jej záhy přivedly do rozporu s důstojníkem, který ve svém krajním úsilí ve prospěch války, nařídil, aby splnil některé úkoly, které však svědomí nedovolilo Ragosovi uposlechnout. V napětí, které provázelo válečné tažení, učinil důstojník něco, co by za normálního stavu nikdy neučinil — nařídil, aby byl Ragoso uvězněn. A když byl později Ragoso

opět před něho předveden, bouře propukla. Okolnosti se stávaly horší a horší. Nepřítel byl v pohybu, a zdálo se, že jej nic nemůže zastavit. Důstojník byl rozjitřen a když opět Ragosovi nařídil, aby splnil některé rozkazy, vyřkl je tak, jako by zcela určitě očekával, že domorodec poslechne. Odpověď však zněla: „Nemchul“ Proto byl odsouzen k tělesnému trestu. Sud od benzínu sloužil za trestnou lavici; oběť byla položena napříč přes něj a ohebná hůl sloužila za mučící nástroj. Z Ragozových zad se řinula krev, pak byl dán rozkaz, aby bití ustalo; důstojník se jej potom znovu tázal, zda již nyní bude poslušen. Ragozo se napřimil do své plné výše, zahleděl se důstojníkovi do očí a odpověděl: „Pane, lituji, že na mě žádáte něco, co mi moje náboženství nedovoluje učinit. Jenom proto vám musím odpovědět: Ne!“ Zuřivost nabyla převahy nad rozumem, důstojník vytrhl s výhruznými slovy z pouzdra pistoli a uživ jí jako palice, uhodil Ragozo přímo do tváře a roztrástil mu nosní kost; poté jej uhodil do spánku a srazil jej k zemi v bezvědomí. Jenom zásahu třetí osoby bylo co děkovat, že mu nezasadil další rány, když již ležel na zemi.

Sotva nabyl Ragozo opět vědomí, byl mu rozkaz opětován a když dal opět tutéž odpověď, důstojník zachvácen zuřivostí nařídil, aby byl Ragozo vyveden ven a zastřelen.

Byla vybrána popravčí četa a vyčkávala až důstojník začne počítat. Nařídil jim totiž, že mají pálit, jakmile vyřkne „tři“. V dramatickém a tísnivém tichu začal počítat: „Jedna! Dvě! Tři...!“ Nějak mu bylo znemožněno, aby vyřkl tři. Začal znovu: „Rázi Dva! Tři...“, a opět jeho jazyk selhal a nevyřkl osudné slovo. Zmaten křičel: „Ještě jednou! Jedna! Dvě! — —“, a i po třetí mu řeč vypověděla službu; tentokrát však již nemohl promluvit ani jiného slova a téměř jeden a půl dne zůstal němým.

Ragozo nebyl zastřelen, nýbrž byl odveden zpět do vězeňského tábora a později za zvláštních okolností i vysvobozen. — Vydal se znovu za svými zodpovědnými úkoly a věrně střežil svěřené misijní dílo. Pokorný a v plné důvěře pracuje nadále. Kdž jsem se jej nedávno tázal, co zaměstnávalo jeho mysl, když stál před hlavními puškami, odpověděl: „To vše bylo „All right“, tak, jak být mělo. Neměl jsem o sebe žádných obav; přál jsem si však vědět, zda jsem neměl učinit ještě něco, co bylo mojí povinností ve věci Boží.“ — Jaký to duch! Jaká to víra! Lze se potom divit, že Boží dílo v rukou těchto lidí tak prospívá!

24. dubna 1948.

Abel a japonští vojáci.

A. H. F.

Abel, statný jinoch ze Šalomounových ostrovů, věrný křesťan, byl zajat dvěma japonskými důstojníky. Pokoušeli se na něm vynutit zprávy o nepříteli; avšak všechny jejich námahy byly marné.

„Pak tě zastřelíme!“ pohrozili mu. „Nemohu vám nic říci,“ a neohroženě dodal, „a prosil jsem svého nebeského Otce, aby vám v tom zabránil.“ Důvěřivá a odhodlaná jistota tohoto muže je zmátla a jejich zbraně poklesly. V následujícím okamžiku mu nařídili, aby s nimi vstoupil do člunu domorodců. Zápěstí jedné ruky mu však pevně ovázali provazem, jehož druhý konec si jeden z obou mužů připevnil k opasku.

Když jej měli takto zajištěného, nařídili mu, aby vesloval proti proudu a znovu mu vyhrožovali, nedovede-li je k cíli.

Abel usilovně přemýšlel: „Říci jim o nich, to by bylo stejné, jako bych jim způsobil přímou smrt! A tiito mužové mě neušetří ani tehdy, když je naleznou.“ V duchu se proto horlivě modlil a prosil „o záchranu z jejich rukou a o to, aby věděl, co má činit.“ Pak, jak vyprávěl, přemýšlel dále. Jeho první myšlenkou bylo, že Japonci nemohou vydržet pod vodou tak dlouho jako domorodci a pak, že provaz, který ho poutá, není ani tak dlouhý jako největší hloubka řeky o kus výše. Poznal také, že jsou již unaveni a že jim hlavy poklesávají. Nad hlubinou si znovu ověřil, že tomu tak je i nadále. Ještě jedna tichá a stručná modlitba o záchranu života a pak již náhle vstal, zachytil se okraje lodi a prudkým nárazem na jednu stranu loď převrátil. Pušky se přirozeně octly na dně řeky a mužové měli co dělat sami se sebou. — Abel se ponořil až ke dnu a podržel svého věznitele několik okamžiků pod vodou, ten se domníval, že jej chce připravit o život, a proto provaz okamžitě odpoutal. Tak uvolnil i Abela.

Sotva náš domorodec pocítil toto osvobození, plaval rychle ke břehu. Sotva vystoupil z vody a rozhlédl se po člunu, spatřil, čeho se nadál. Oba mužové se snažili dostat do člunu s jedné strany a otáčeli ho proto vždy znovu a znovu dnem vzhůru. Spatřili i Abela a vyhrožovali mu; avšak na několik dalších chvil byli proti němu bezmocni,

Abel poté zmizel v houštinách a děkoval za své zachránění. Za dva dny byl opět doma. Svůj čin vážil i svědomím: „Nezabil jsem je přece! Prostě jsem je ponořil do vody, odzbrojil je, osvobodil sebe a zároveň jsem i schladil jejich přílišnou vášeň“.

Svědomí, které není umlčeno ani ve vlastním nebezpečí! Svědomí, které zná hodnotu lidských životů i onu vysokou cenu, kterou za ně zaplatil Ježíš Kristus! — Na Šalomounových ostrovech jsou i další drahokamy. Bůh po nich touží a je také ochraňuje. Jsou hodny vašich děků jemu i vašich obětí a modliteb!

1. května 1948.

Cesty pokroku na Fidži.

C. S. Palmer.

Trojandělské poselství je zde kázáno již padesát let a dnes se již 2000 z obyvatelů ostrovů Fidži shromažďuje od soboty k sobotě v sobotní škole. Oblast těchto ostrovů má více než 7000 čtverečních mil. Obyvatelstvo, počtem asi 250.000, jsou z polovice Indové a z polovice vlastní obyvatelé ostrovů Fidži.

Dvanáct vysvěcených kazatelů a čtyřicet ostatních domorodých učitelů a misionářů působí mezi sbory na ostrově Viti Levu a dvacet dalších skupin je rozseto na jedenácti z menších ostrovů.

Fultonova misijní škola (asi 50 km od Suvy) má tři sta žáků, kteří jsou denně vyučováni za vedení evropských, domorodých a čínských učitelů. Asi sto mil jízdy vozem, ve výši téměř 1000 metrů vyučují manželé Adamsovi jazyku těchto ostrovů a řídí skupinu učitelů v horských vesnicích. V Tawui, v níže položených rovinách, bratr a sestra Brooksovi konají průkopnickou práci mezi Indy, jichž pracuje asi dvacet tisíc v oblastech cukrové třtiny. Další sto mil je misie Sigatoka, kde manželé Jakobsonovi vedou živou misijní práci v celé řadě vesnic na březích velké řeky Sigatoka. Před několika týdny tam bylo pokřtěno šest duší — první ovoce jejich úsilí.

V Suvě se setkáváme s kazatelem Mitchellem, jehož nedělní večerní přednášky zaujaly pravidelné posluchačstvo — přes tři sta Indů. Tři míle odtud je ústředí naší misie a misijní tiskárna

Po 200 km plavby misijní lodí Melanesie dosáhneme oblasť kazatele McCutcheona. Po zakotvení v tichých vodách zálivu

Buca objevuje se naším očím misie a škola Vatuvonu. — Uprostřed prostranství je pensionát pro žáky a školní budova, kde je sto chlapců a děvčat připravováno pro dílo za vedení br. Cozense a tří učitelů.

Den po dni pracují zde misionáři z našich zemí bok po boku se svými druhy tmavé pleti a pronikají i do nových oblastí v té naději, že záhy bude splněn úkol, jenž má být hotov, aby mohl přijít Mistr.

8. května 1948.

„Vyleji svého Ducha na všeliké tělo.“

A. Gallagher.

Na tichých horách v nitru ostrova Pentecost v Nových Hebridách je schouleno mnoho vesnic, kde domorodci žijí v bázní a poslušnosti Páně. Není tomu dávno, co jsme strávili celý týden mezi nimi.

Obrátil jsem jejich pozornost na onu skutečnost, že jsme nepřímo seznali, že dělají mnoho věcí, které jsou u nás obvyklé, a že jsme proto přišli, abychom jim předložili z Božího slova ještě některé další pravdy, kterých se jim ještě nedostalo. Onoho večera jsme studovali dlouho do noci o slavném návratu Spasitele světa.

Následujícího jitra mi náčelník vyprávěl tuto neobvyklou zkušenost: „V roce 1910 jsem se odebral na ostrov Norfolk, kde jsem strávil pět let na melanesijské výchovné koleji. Vrátil jsem se potom na nové Hebridy a po mnoho let jsem byl domorodým kazatelem v horách Pentecostu. — Před devatenácti lety navrátil se do vesnice Daniel, prostý mladý muž bez jakéhokoliv vzdělání. Cítil touhu po tom, aby se modlil se svým lidem, neboť v jejich vesnici nebylo učitele. — Jednoho dne uslyšel hlas, který k němu pravil:

Vidím, že máš starost o to, jak bys pomohl svému lidu. Přišel jsem, abych ti pomohl. Musíš však poslechnout, co ti řeknu.“ Hlas mu potom nařídil tři posty — jeden třídní, jeden pětidenní a jeden desítidenní. Poté se zase navrátil a pravil Danielovi: „Přišel jsem, abych tě ponaučil o povaze Trojice: Satan podnítl boj v nebi, a Trojice a andělé jej vypudili; pak přišel na zemi a lidi obelhal. Já jsem však přišel, abych mluvil k lidem ve všech částech světa. Přišel i Ježíš, aby zemřel a spasil

člověka, a vrátil se zpět do nebes. Mám tě nyní poučit o správné cestě: „Nehodí se pro vás, abyste nadále pěstovali vepře; neprovozujte obchod s nimi ani za ně nekupujte své ženy. Svě ženy nesmíte vůbec prodávat ani kupovat. Muže i ženu stvořil Bůh. Pohanské způsoby musí mezi vámi přestat i vaše řeč musí být dobrá. Musíte si pomáhat navzájem a potřebuje-li někdo z vás pomoci, nesmíte mu ji poskytovat za úplatu, nýbrž zcela nezištně. Nemalujte na své rohože ptáky, hvězdy, zvířata ani cokoli jiného, co by vám je činilo zvláštním jako pohanům. Káva, tabák a tance nejsou pro vás prospěšné.“ Starý náčelník pak dodal: „Věříme, že to promlouval k nám Bůh, a proto jsme se přidrželi těchto zákonů, daných Duchem Božím“.

„Jsme šťastni, že nás chcete ještě dále poučit z bible. Jste nyní našimi misionáři. Nové pravdy o sobotě a o Ježíšově příchodu jsou pro nás šťastnou zvěstí. Rádi učiníme to, co nám řeknete.“

Drazí bratři a sestry v adventní naději, toto je splnění nadpisu této zprávy. Bůh nás předchází v kázání poselství, a proto s důvěrou očekáváme na Nových Hebridách — veliké věci!

15. května 1948.

Boží prozřetelnost na Nových Hebridách.

J. C. H. Perry.

Když naši misionáři opustili tyto ostrovy, tu kapitán Daniel, který v díle pracoval již po dvacet let, dostal na starost naše tři misijní motorové lodě. „Le Phare“ zůstala v Aoře, kde byla převzata americkou armádou. Daniel se odebral do Aoby, kde měl pečovat o dvě menší plavidla a o ostatní majetek.

Vojenské úřady jej však vyhledaly, neb nemohly uvést stroj převzaté lodi do chodu. Doprovázen policistou (neb byl podezříván ze sabotáže) plul do Aoby v misijním člunu „Rani“ a po několika hodinách plavby se dostali až k lodi „Le Phare“. Zůstal na její palubě tři dny, objížděl spolu okolní ostrovy a zasvětil je do obsluhy stroje. Byl rád, že jim může pomoci, avšak odpovědnost, kterou mu uložili misionáři, jej nesmírně tížila a cítil, že je jeho nejpřednější povinností. Poprosil proto, aby se mohl zase vrátit do misie v Aobě. Bylo mu vyhověno.

Když později navštívil se svými spolupracovníky Atchin, byl mu zabrán i druhý člun, takže neměli dopravní prostředek pro

cestu domů. Na čestné slovo směl ještě plout se svým člunem zpět, aby ony mladé muže vrátil do jejich vesnic, kde byli učitelé. Američanům, se kterými se v Atchinu po návratu setkal, dal najevo, že by se rád vrátil na „Le Phare“, ale že má obavu, zda by dostal volnou sobotu. Jeden z nich jen podotkl: „Kdopak by se ještě staral o den odpočinku, nyní, když je válka!“ Daniel však zůstal klidný a rozhodný.

Úředník se podívil, že Daniel splnil slib a doporučil mu, aby nastoupil cestu domů na „Le Phare“, která přípluje a má potom plout i do Santo, odkud bylo lepší spojení do Aoby. „Le Phare“ však i s Danielem zamířila do Ambrymu. Cestou stroj vypověděl službu a Daniel byl znovu vyzván, aby se ho ujal a zůstal ve službě na lodi i se svými dvěma přáteli-spolupracovníky. Opět však uvedl důvody, proč tak nemohou učinit. Zodpovědnost za Aobu tížila jeho srdce.

V pátek, když Daniel čistil stroj, jeden z důstojníků jej vyzval, aby následujícího dne omyl stěny strojovny. Odpověděl: „Zítřka nemohu pracovat, přejete-li si to však, mohu tak učinit hned“. Důstojník nemohl porozumět tomuto výroku, a Daniel, uviděv jeho překvapení, pospíšil, aby mu vysvětlil, že druhého dne bude sobota, kterou on respektuje podle slova Božího jako člen misie adventistů sedmého dne. To Američana velmi zajímalo a Danielovi sdělil, že ví, že je v Americe mnoho adventistů. A dále onen silný muž pravil: „A kdo naučil vás zde znát sedmý den — sobotu?“ Daniel se zaradoval, že mohl oznámit, že to byl Američan, misionář C. H. Parker, který byl jejich prvním misionářem, a že nyní pečují o dílo na Nových Hebridách misionáři z Austrálie. Rozpředl se tak mezi nimi příjemný rozhovor a o práci v sobotu nebylo ani řeči.

Nakonec se nedostatek paliva stal kritickým a bylo rozhodnuto, že zajedou do Aoby a přiberou sud paliva. Daniel i oba jeho druhové však měli určité obavy, když nebyla ani slůvkem učiněna zmínka o jejich vylodění. Avšak když byl v lodním tanku opět olej, velící důstojník je vyzval, aby si vzali svá zavazadla a zůstali již v Aobě.

Tři šťastní a vděční domorodci, jejichž jedinou touhou bylo, sloužit oddaně svému Mistru, stáli na břehu a pozorovali svou loď mizící v dálce; a pak se znovu radostně dali do práce, která je tak drahá jejich srdcům a která je jistě stejně drahá i vám, milí spoluvěřící!

Hlas kročeju Božích na ostrovech Cookových.

James E. Cormack.

Na 40.000 čtverečních mil oceánu je rozset tucet malých ostrovů a atolů této skupiny, pojmenovaných k počtě jejich objevitele, proslulého kapitána Cooka.

Byl to John William, který přinesl na tyto kanibalské ostrovy evangelium před více než sto lety, a vypráví se úchvatná historie o pohádkových ohních radosti, když obyvatelé snesli dřevěné bůžky a pálili je na hranicích. — Na neštěstí však modla nejzřetelnější a nejvíce uctívaná — opojný nápoj z pomerančů a z pó-pó — zůstala uchována a holdují ji jako mocnému démonu mladí stejně jako staří. Zasloužilý James Chalmer se za svého dvanáctiletého pobytu v Rarotonze často sužoval pijanstvím tohoto lidu a ztrácel naději, že se mu podaří přivést jej na lepší cesty.

K těmto bezstarostným Polynésanům zavítal také Dr Caldwell na palubě misijní lodi „Pitcairn“ asi před padesáti lety a podjal se úkolu zaujmout tyto sebelibé ostrovany, proslulé i svými písněmi, pro poselství třetího anděla. Třebaže se pravda sekala u většiny s nepochopením a byla i pronásledována předcházející misijní společností pro porušení nedělního zákona, nalezla přece ohlas v několika srdcích.

I další misionáři pilně rozsévali sítě, klidili však stále spou úrodu. Po čtyřiceti letech práce jsme zde měli pouze 83 pokřtěných členů církve, zatím co sobotní školy navštěvovalo asi 350 lidí. Duch sv. však zavlažoval setbu, která dnes vydává povzbudivější výsledky. V desíti letech stoupl počet členů na 226 a sobotní škola má nyní asi 600 návštěvníků.

Evangelisace — je heslo naší misie na Cookových ostrovech. Nedávno jsme podnikli práci ve vesnici Matavera na ostrově Rarotonga a přes záměrný odpor mohli být někteří pokřtěni. Mezi nimi byl i Geoffrey a jeho manželka, kteří své sousedy překvapili svou každodenní cestou na kole do našeho shromáždění. Až do té doby byla tato dvojice problémem pro policii, neboť jejich obydlí bylo každé noci otevřeno různým pijanům a prostopášníkům. Po návštěvě tří čtyř shromáždění Geoffrey jedné noci při spořádávání rvačky pijanů prohlásil, že se tyto nápoje v jeho domě již nikdy neoctnou. Byť byl oné chvíle i sám

opilý a přes posměch svých dosavadních kamarádů myslil vše, co řekl, doopravdy. A spolu se svou ženou přemohli moc satanského nápoje. Dnes jsou z nich skvělí lidé, kteří udělají vodu života svým kdysi též zotročeným spoluobyvatelům. Při jiné příležitosti se dozvíte jak krásnou zkušenost prožil u nich domorodec Kino.

Jsou to krásné symboly Boží milosti pro nevědomé. Co Pán učinil pro tyto, činí pro mnohé další ve všech částech tohoto pole. Sbory se rozrůstají a domorodí evangelisté povzbuzují lid svých ostrovů k lepšimu a nadějněmu životu. — Ano, i zde, mezi korunami kokosových palm Cookových ostrovů, je slyšet kročeje Hospodinovy!

29. května 1948.

Život na osamělém ostrově Pitcairn.

R. P. Clarks.

Odpoledne se již po druhé ozvala siréna parníku, který přistál na širém moři u ostrova. Moře bylo mnohem neklidnější než ráno a příboj se rozbíjel o hradbu ochranné hráze.

Muži ostrova odrazili na člunu směrem k průrvě, která jediné spojovala širé moře s chráněnou oblastí pro přistávání člunů. podařilo se jim bez nehody proplout a zamířit k parníku. Již se stmívalo, když jeho píšťala znovu zazněla na rozloučenou a mužové s ostrova se přibližovali opět nebezpečné soutěsce. — Moře bylo v té době hrozné a nové a nové hřebeny mohutné vzedmutých vln bíly do hráze a pronikaly její průrvou. Proplout se však muselo! Každý z mužů vypjal své síly do krajnosti. Člun se řítí kupředu jako šipka. — Pojednou se bezprostředně za člunem vzedmuly dvě mohutné vlny. Prvá se zvedla až nad člun a doslova jej zahálila i s posádkou. Druhá člun zvrátila a většina mužů byla spláchnuta do vířivých vod, zatím co na některé se člun přímo překlopil.

Ti kteří na břehu sledovali člun od jeho vyplutí, byli zděšeni. Temno zahálilo jejich zrakům člun, který se octl na vnější straně hráze. Několik málo žen a dětí, které nebyly předěšeny, začalo isilovně shánět podél skalnatého pobřeží stranou přístavu muže, kteří mohli být vrženi až ke břehu. Našly čtyři, dva z nich byli ranění. Odeřeli však ošetření, dokud nebudou zachráněni ostatní. — Hrstka odhodlaných mužů, kteří zůstali na pobřeží, se vydala v druhém člunu pod vedením bývalého kapitána,

směrem k propuštění v hrázi. Masy vod se valily otvorem vlnolamu s rachotem a hukotem. — „Vpřed! Zachraňte životy!“ zaznělo do běsnění moře, zatím co někteří z ostrovanů se v těch chvílích modlili jako nikdy před tím, neb nebyla ani tisícina naděje, že člun bude moci proplout na širé moře. Stal se však zážrak a nemožné se stalo skutkem. Člun proplul jakoby veden neviditelnou rukou. Hodina tíživých nejistot pomalu míjela, až pojednou o něco výš, s Bílé skály bylo dáno světelné znamení: „Je naděje!“ neboť pochodně záchranců záhy ozářily i člun, který byl i s trosečníky zahrán mezi skaliska na východ od hráze. Někteří z nich byli již krajně vyčerpaní, takže se již sotva přidržovali člunu. Záchraňci je naložili do svého člunu a po dlouhé plavbě zpět k přístavu byli šťastni, že se mohli udržet na širém moři až do denního světla.

Moře bylo dosud nebezpečné, ale touha po shledání s milými na břehu a po suchém oděvu a troše teplého jídla byla neodolatelná, a proto bylo po druhé ve čtyřiašedesáti hodinách rozhodnuto proplout zpět. Člun opět přímo klouzal po hladině, ale opět nebyli dosti rychlí. Velká vlna zasáhla člun, převrhla jej a hnala jej prudce ke skaliskům. — Tři muži byli zraněni, ostatní se zasadili o jejich záchranu a vyrvali moři i ohrožený člun. V těch okamžicích však zasáhla i záchrana z ostrova, takže vzápětí bylo možno spatřit nepředstavitelně dojemné shledání zbytku zachráněných s přátely a drahými. — Nebýt večerního zásahu druhého člunu, byli by, kromě prvních čtyř zachráněných, všichni zahynuli. Celá událost od začátku až do konce je svědectvím prozřetelné péče Boží o lid ostrova Pitcairn.

Následující soboty prolévali mnozí slzy vděčnosti a všichni chválili Boha tak vroucně jako nikdy v životě.

5. června 1948.

Fuzzy Wuzzi z Papuy.

C. E. Mitchell.

Na horách Owen Stanleyovy oblasti žil starý muž domorodec se svou rodinou v malé špinavé chýši, ve které byla i domácí zvířata a drůbež. Byl všeobecně obáván pro čarodějství a pro nepokojného a útočného ducha. Jmenoval se Faole. Byl mnohonásobným vrahem — lovcem lebek.

Pak se však do divokých hor dostal misionář s blahou no-

vinou evangelia a našel tam i tohoto muže. Zvěst o Ježíši přetavila jeho srdce a změnila jeho život. S očima plnými slz vyznával hříchy svého minulého života a v horském křišťalovém proudu byl pokřtěn. Lid v celém okolí nechtěl věřit, že se změnil, dokud se nepřesvědčil o jeho skutcích.

V dalších letech se starý Faole stal sám misionářem-průkopníkem. Jeho nohy, dosud neznavené pokročilým stářím, jej nesly opět jeho horami, avšak za jiným cílem. Nepřicházel aby zase zabíjel lidi, nýbrž s dobrou zvěstí o spasení. Služebník ďáblův se stal rybářem lidí pro Muže z Galileje.

Když japonská vojska narazila ve spádu války na Owen Stanleyovu oblast přišel do Faolova tábora australský důstojník s několika vojáky, neboť byli odříznuti od hlavních sil a zabloudili v horách. Faole se o ně staral po několik týdnů, zásobil je potravou a ošetřil raněné. Když se oddíl mohl zase dát na pochod, byl to zase Faole, kdysi postrach všech, který nyní vedl oddíl neznámými stezkami do bezpečí.

Později se ochotně podjal dalšího úkolu — přenesení nových zraněných přes ony hrozné Owen Stanleyovy hřbety, kde bylo nutno nést je přímo v náručí.

Do celého světa se rozeběhla báseň, kterou napsal jeden australský voják, své matce, když byl na pokraji smrti uprostřed pralesů nalezen a zachráněn obětavými domorodci, Fuzzy Wuzzi, jak jim přezdívali. Báseň bude dlouho připomínat tento obětavý lid a rozechvívát srdce obdivem a vděčností. Děkujme za ně Bohu i za starého Faole, otce všech!

Zde, v této válkou postižené oblasti máme desítky mužů, kteří věrně třímají pochodeň pravdy, a to je příčinou, že k nám doléhá volání z mnoha vesnic: „Přijďte a pomozte i nám!“

Kéž by Bůh požehnal každého z nás a pomohl nám, abychom byli věrní svému úkolu! Dáváme-li na misií to, čím vládneme, můžeme být jisti, že se nám dostane odměny, až spatříme duše, jimž se dostalo spasení — v království Božím.

12. června 1948.

Drahokam Nové Guineje.

Pavel je domorodec z ostrova Bougainville, s kůží černou jako dřevěné uhlí a s mladistvou tváří. Avšak kulatá chlapecká tvář skrývá překvapující sílu charakteru, o které svědčí i náš příběh:

Jako jeho apoštolský jmenovec, je Buka Pavel mužem lvi odvahy.

Když šestnáctiletý Pavel opustil svou vesnici, cestoval asi 1500 km za misijním posláním mezi divokými kmeny na vnitřních vysočinách Nové Guineje. Po celých jedenáct let poskytoval zde nepřetržitou službu, neboť válka a s ní spojené lodní a dopravní nesnáze znemožnily jakoukoliv dovolenou. Léta jej však neznavila a běh času jej spatřoval výkonného a šťastného,

Zejména děti si jej velmi oblíbily a seznámily se s našimi písněmi i s evangeliem. Dábel si však vždy najde někoho nebo něco, čím by vzdoroval dílu Božimu. Zanedlouho potom, co zasvitl slabý plamének úspěchu, zakusil Pavel hněv místního čarodějníka Kamito. Jednou Pavel daroval svým žákům pruhu červeného kalika. Kamito vyrval chlapcům kaliko z rukou a snažil se rozpoutat rvačku, pod jejíž rouškou hodlal Pavla zabít. Pavel vyčkal až rozčilení polevilo, a pak se čarodějníku postavil tvář v tvář. Kamito zachvácen vztekem začal Pavla obviňovat, že chce rozpoutat boj. Skákal kolem dokola a křičel, že Pavel přišel, aby ho zabil, a vyzýval proto své přívržence, aby Pavla zabil. Nikdo se však ani nehnul, neboť bylo všem zřejmo, že vše způsobil jenom čarodějník. Dvakrát namíchal Pavlovi do potravy jedu. Jed však nezaúčinkoval a čarodějníková nenávisť k Pavlovi byla od té doby prostoupěna bázní. Mladý muž, který stále mluvil o svém mocném Bohu, se mu zdál nezranitelný. — Jednoho dne Pavel zpozoroval, že nad jeho lůžkem je zavěšeno jakési kouzlo. Domorodci, kteří zlověstnou věc spatřili v rukou Pavlových, ztrnuli přímo hrůzou. Pavel však zůstal klidný.

Ani po tomto nezdaru se Kamito nevzdal svých pokusů. Jedné noci se snažil odsunout závoru Pavlovy chýše. Pavel se však probudil a kouzelník se mu musel ozvat. Žádal o vstup. Pavel mu vyhověl, zahlédl však přede dveřmi připravenou sekeru. Nabídl neobvyklému hostu, aby si ulehl na lůžko a odpočal, neboť Kamito předstíral, že se vrátil z čekané. Nezamhouřil však ani oka, byl ve střehu a ani neulehl. Oba se navzájem napjatě sledovali, a když již svítalo musil Kamito odejít s nepořízenou.

Po celých pět let zůstal Kamito tvrdošíjným nepřítelem domorodého učitele-průkopníka a nakonec tragicky zahynul.

Získávání duší mezi primitivními domorodci na vysočinách Nové Guineje je opravdu těžkým úkolem. Buďme proto Bohu vděční za muže jako je Pavel! Jsou přední stráží trojandělského poselství v těchto oblastech.

19. června 1948.

Sino a jeho loď.

Ruben E. Hare, tajemník australsko-asijské unie.

Sino se stal členem posádky motorové lodice „Veilomani“ a po roční službě se stal velitelem malé posádky na škuneru „Malalangi“. Byl to misijní člun, který byl ve službách dříve mezi ostrovy Mussau, Emira, Manus, Kavieng a Rabaul. Sino zastával toto místo dvanáct let.

Když se objevila první japonská letadla, požádal ho misionář Atkins, aby jel s ním do Rabaulu a dále do Austrálie. Cestou chtěli přibrat ještě některé další pracovníky na jiných ostrovech, někteří však již odletěli letadlem. Bratr L. Thompson byl zajat Japonci a ostatní krátce před tím odpluli lodí „Veilomani“ k jihu. Sino a misionář ji záhy dostihli a obě lodě, dobře maskovány, pluly společně. Za několik dní byly však upozorovány japonským letcem a záhy byl za nimi vyslán dělový člun. Naši mužové naskákali do moře a plovali k pobřeží ostrova, kolem kterého právě pluli, a z houští potom pozorovali jak Japonci ostřelovali oba čluny a jak posléz vyslali několik mužů, aby dokončili dílo zkázy a oba vraky zapálili. Japonci byli ještě v dohledu, když se naši lidé pokusili loď zachránit, leč bylo to marné! Bojovali s ohněm a když se jim podařilo ho zdoлат, seznali, že loď nejsou již schopné plavby. Ráno pak Japonci připluli znovu a jejich drahé loď rozstříleli nadobro.

Skupina vyčerpaných mužů se vydala na cestu ostrovem, snažili se o dotyk s australskými předními hlídkami; jinak byl ostrov (New Britain) z velké části obsazen již Japonci. Misionář Atkins pojednou těžce onemocněl a rozhodl se, aby nebyl ostatním na přítěž, že se vydá na severovýchod do Put Put. Trevor Collet však nedopustil, aby Atkins zůstal sám, a vzdav se naděje na shledání s milými doma, vrátil se s ním a se Sino do Put Put.

Sino se pak vydal do Kokopo, asi 20 mil vzdáleného, a požádal japonského důstojníka, aby přijal Atkinse do jejich nemocnice. Bylo mu vyhověno, avšak zároveň s ním přijeli nákladním autem i vojáci, kteří Atkinse i Colleta zajali. Misionář Atkins záhy v nemocnici zemřel a Trevor Collet byl spolu s misionářem Abbottem a Len Thompsonem uvězněn v Rabaulu.

Když se Sino a Pan za nimi jednou vypravili, dal jim Abbott pokyn, aby v pralesích založili zahrady, pěstovali v nich plodiny a vynasnažili se všemožně o záchranu australských vojinů. To bylo naposled, kdy domorodci spatřili tyto muže. Později se dozvěděli, že „jejich“ vězňové zahynuli spolu s tisíci jinými vězni, když byla vězeňská loď „Monte Video Maru“ potopena Američany. — Domorodci věrní splnili jejich poslední odkaz a přes nebezpečí, zachránili mnohého letce nebo vojína před jistou smrtí. Deni Mark a Sino zachránili na 300 životů!

Japonci pojali podezření na Deniho, zatkli ho a nakonec ubili k smrti. Sino však přežil vše a dnes je velitelem nové lodi, která poskytuje dobré a neocenitelné služby misi, jako její předchůdkyně. — A dílo opět pokračuje s větší důrazností než kdy dříve.

26. června 1948.

Služba první pomoci na Batuně.

Kata Ragoso, domorodý pracovník.

(Viz zprávu na 17. IV.)

Když byli evakuováni misionáři ze Šalomounových ostrovů, svolal jsem sto svých lidí, abychom vybudovali skladiště v lesích, kde bychom skryli majetek misionářů a zařízení Batunské nemocnice a školy.

Poté jsme rozestavili strážné na pobřeží na každých 8 km : Gatukai až do Vella Lavella, aby sledovali letadla a válečné odě. Bylo-li některé letadlo sestřeleno, strážný podal zprávu, a my již vyslali muže, aby je vyhledali. Když jsme našli některého letce, dopravili jsme ho do našich vesnic nebo do některé z misijních stanic a pečovali o něj, dokud jsme jej neohl předat do stanice hlídky, vybavené bezdrátovou telegrafií. Když jsme dorazili až k ní, byla podána zpráva na Guadalcanal nebo na Nové Hebridy, a poté se záhy objevilo letadlo a vzalo etce na palubu.

Celkem jsme zachránili 27 amerických pilotů a 187 australských a novozélandských vojáků. Těchto 187 mužů bylo na edné válečné lodi, která byla nepřitelem torpedována. Když desla pod hladinu, vojáci se musili udržet nad hladinou plaváním. Naši lidé se vydali ihned na moře se svými kanoi a dopravili je na ostrov. Vyžadovalo to slušnou dávku potravin, aby-

chom je uživili, nemusili jsme se však o ně starat příliš dlouho. Vysílačka věc oznámila v námořní základně a brzy připlula velká válečná loď a vzala vojíny na palubu.

Američanům bylo známo, že nemáme potraviny, neboť Japonci zpustošili naše tamější zahrady; dali nám proto nějaké. Vojáci někdy přicházeli do kaple mezi nás. Někdy jsme se v neděli vypravili zase my do jejich tábora na pozvání kaplana a zpívali jsme jim. Chodilo nás mezi ně asi třicet. Byl jsem jediným obyvatelem Šalomounových ostrovů, který byl také ve Spojených státech, a proto se mnou velmi rádi rozmlouvali.

Vyzvali mě také, abych oznámil všem našim lidem, aby nemocní přicházeli každou středu dolů do Batuny, a tři lékaři jim tam poskytovali injekce, léky a ošetření.

Dali jsme jim zase nějaké ovoce a některé naše zvláštnosti. A tak nás Bůh učinil požehnáním pro ně a je zase požehnáním pro nás.

I my, bratři, sestry a přátelé, smíme pracovat ruku v ruce se světoširým Božím misijním dílem — pro dobro všech našich bližních i pro dobro svoje. Oceňme proto vděčně tuto přednost svým darem! — Právě dnes je třináctá sobota!

Tři vysoká měřítká charakteru.

Tři postupné zkoušky mají přijít na lid Boží v posledních dnech. Právě tak, jako bývají lidé vysíláni do celé řady zkoušek a těžkostí, než jsou vysláni, aby se střetli s nepřítelem ve strategické bitvě, Bůh dopustí zvláštní Boží soudy na svůj lid; za prvé, aby je připravil pro poslední boj, a za druhé, aby dokázal světu i vesmíru, že vykoupení mužové a ženy se mohou utkat se silami zla a přemoci je.

Tyto tři zkoušky mohou být uvedeny takto: 1. zkouška duchovní, 2. zkouška věrnosti, 3. zkouška v době Jákobova soužení. Prohlédněme si je postupně:

1. Zkouška duchovní.

Znázornění, co tato zkouška znamená, máme v jedné zkušenosti ze života Ježíšova. Jedné chvíle v době jeho působení si množství lidí přálo učinit jej králem. Slyšeli jeho učení, byli nasyceni chleby a rybami. Byli svědky jeho uzdravování. Mohli vůbec najít lepšího muže za vůdce Izraele, který by je vysvobodil z římské poroby? Tento okamžik byl nejpříznivější pro oblíbeného Nazaretského.

Avšak Kristus nepřišel, aby byl pozemským knížetem. Ani nepřišel proto, aby rozléval po zemi hmotná požehnání. Jeho práce byla duchovního rázu, a lid, který ho následoval, nechápal dílo, které přišel vykonat. Proto se Kristus od něho odvrátil, když se totiž lid chystal k tomu, že jej ustanoví za svého krále.

Následujícího dne, když se před lidem opět objevil, pravil jasně: „Já jsem chléb života“. Na lidu se jevilo zklamání z tohoto jeho poslání, když jej dále oslovoval. Když mu zástupové nějakou dobu naslouchali, vykřikli: „Tvrdá je řeč tato, kdo ji může poslouchat?“ A zpráva nám praví, že od té chvíle se mnozí z jeho učedníků odvrátili od něho — a nechodili s ním, Ježíš

se potom tázal i svých dvanácti, kteří dosud zůstávali při něm: „Zdaž chcete i vy odejítí?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života!“ (Jan 6, 66—68).

Rada dobrého svědka.

Zkouška onoho dne se týkala jedné zásady Kristova království. Většina zástupu, který následoval Krista, jak bylo tenkrát obvyklé, nebyla schopna obstát před pronikavými pravdami, které Pán promlouval. Lidé vyřkli pravé cítění svých srdcí, když pravili: „Tvrdá je řeč tato, kdo jí může naslouchat?“

Tak je dnes se všemi, kteří touží po společenství adventní víry. Dnes není již tak nepopulární být adventistou jako kdysi. O adventistech se dobře mluví v různých kruzích a v mnoha zemích i pro jejich dílo. Náš počet rok za rokem vůčihledě vzrůstá. Zkouška nadchází, když zásady, na nichž toto hnutí bylo založeno, jsou členstvu církve jasně zdůrazněny. Jak často slyšíme, že lidé po našem určitém svědectví o směrnicích, které byly určeny pro Boží lid, říkají rovněž: „Tvrdá je řeč tato, kdo jí může naslouchat?“

Víme, že nějaký čas před koncem má přijít tříbení v řadách lidu ostatků. Bůh poslal církvi ostatků ve svém Slově a skrze svého zvláštního posla mnohou radu o zásadách svého království a o měřících, podle nichž bude jeho lid souzen. O tom čteme takto:

„Bůh k nám mluvil ve svém Slově. Mluvil k nám i prostřednictvím Svědectví pro církev a knihami, které nám dopomohly objasnit naši přítomnou povinnost a postavení, které nyní máme zaujmout. Výstrahy, které byly dány, musí být řádka za řádkou, přikázání za přikázáním bděle ostříhány. Nedbáme-li jich, čím se můžeme omluvit?“ Test., VIII./298.

Zkouška zásad.

Kdyby bylo této radě dáno prvé místo v církvi, způsobilo by to veliký otřes, a ti, kteří nejsou s to obstát v pravém světle, by byli odloučeni. (Poznamenejme si právě zde, že oněmi otřesenými nejsou ti, kdož oné rady dbají, jak někteří vykládají, nýbrž ti, kteří jí nevěnují pozornost.) O tom čteme:

„Tázala jsem se na význam otřesu, který jsem viděla, a bylo mi řečeno, že k němu došlo po mocném svědectví, které bylo

vyvoláno radou věrného svědka Laodicejským. To bude mít na srdce posluchače patrný vliv a povede jej i k povznesení ideálu a k přijetí přímé pravdy. Někteří nebudou vydávat toto přímé svědectví. Ba povstanou proti němu, a to je onen otřes mezi lidem Božím." E. Wr., 270.

Ze tří zkoušek, o nichž uvažujeme, je duchovní zkouška nejtěžší. Obstojíme-li v ní, nemusíme se obávat soužení, které je před námi. Bůh bude nad námi bdít. Je však nebezpečí, že se nám bude zdát, že je tato zkouška příliš tvrdá a že bude příliš mnoho vyžadovat. Řekneme si o těchto duchovních zkouškách ještě později.

2. Zkouška věrnosti.

O této zkoušce se nám praví:

„Jakmile se bude bouře přibližovat, velká třída těch, kteří vyznávali trojandělské poselství, avšak nebyli posvěceni poslušností pravdy, opustí své místo a připojí se k řadám protivníků. Spojením se světem a účastí na jeho duchu došli až tak daleko, že vidí věci téměř ve stejném světle jako svět, a když nadejde zkouška, jsou hotovi rozhodnout se pro snažší a oblíbenou stranu. Nadaní lidé dobré pověsti, kteří se kdysi těšili z pravdy, použijí nyní své moci a svého vlivu, aby svedli duše na scestí. Stanou se nejrozhořčenějšími nepřáteli svých bývalých bratří.“ G. C., 608.

Zdaž nenahlížíme, jak je důležité čelit duchovním zkouškám, které na nás přicházejí každého dne! Jak bychom mohli očekávat, že člověk, který shledá, že požadavky pravého křesťanského vzoru jsou těžké již v obyčejných dobách, bude hotov snášet těžkou zkoušku, až celý svět bude srocen proti Boží pravdě?

3. Zkouška Jákobova soužení.

O té se můžeme zmínit jenom stručně. Všichni adventisté sedmého dne by měli znát její význam. Je to doba po uzavěru doby zkoušky, kdy bude muset každá duše zápasit s Bohem. Den vyznání a odpuštění již minul. Vykupitel sestoupil se svého trůnu milosti a oděl se v roucho soudce. Stojíme osamoceni, tváří v tvář Bohu a jeho spravedlnosti. O této zkušenosti se nám praví: „V oné hrozné době musí spravedliví žít před zraky svého svatého Boha bez prostředníka“. G. C., 614.

Tak bude i s lidem ostatků. Všecky zbraně ze satanovy zbrojnice budou vytaženy proti malému stádcí. Silných svodů spojených se zázraky bude užito k podvrácení jejich víry. Jedině ti, kteří byli vyzbrojeni poznáním Božího Slova a zkušenosti, která je přivedla k očištění duše, budou s to obstát v onom čase. Nikdo, kdo byl schopen obstát ve zkoušce duchovní a ve zkoušce věrnosti, nezklame v tento den. Bůh ti požehnej, milý čtenáři, abys mohl být v onom požehnaném zástupu!

F. L.

Nyní je čas!

Nyní je čas pro mnohé věci. Události nejúžasnější důležitosti se odehrávají před našima očima i ve světě kolem nás. Boží velký zvon času rychle odměřuje hodiny pozemských dějin. V roce 1909 bylo nám řečeno, „že v našem světě mají záhy nastat velké změny a že závěrečné hnutí bude velmi rychlé“. Test. IX./11. Jak veliké změny se od té doby odehrály! Byly dvě světové války a jiné změny živě se dotýkající lidské rodiny. Mají se odehrát i další veliké změny, a ty přijdou rychle. Máme být připraveni na setkání s nimi.

Již dlouho tomu, co v nebesích bylo rozhodnuto, „že hodina jeho soudu přišla“, a hlásání evangelia tohoto poselství zaznívá „ke každému národu, jazyku i lidu“ (Zj. 14, 7. 6.). Brzy, není nám známo kdy, tento nebeský tribunál skončí práci a historie tohoto světa se schýlí ke konci.

Žijeme ve vážné hodině. Nyní je příhodný čas pro každé dítě Boží, aby se ujistilo o svém nebeském povolání a o Božím přijetí. To se může stát jenom vyznáním a odpuštěním každého hříchu, očištěním chrámu duše Duchem svatým a přijetím Kristova života vírou.

Přisouzené a udělené.

Apoštol Pavel prohlašuje, že jsme ospravedlněni nebo učiněni spravedlivými Kristovou krví, která byla prolita za hříchy minulá, a že jsme zachráněni od budoucího hříchu Kristovým životem. (Řím. 5, 8—10.) Pro minulost je nám Kristova spravedlnost přisouzena; pro budoucnost bude jeho spravedlnost udělena vnitřním životem.

„Je-li srdce odhodláno poslouchat Boha, je-li k tomuto cíli vynaloženo úsilí, Ježíš přijímá toto odhodlání a úsilí jako člově-

kovu nejlepší službu a naši nedostatečnost nahrazuje svou vlastní božskou zásluhou." E. G. W., Signs of the Times, 16. 6. 1890.

„Spravedlnost, kterou jsme ospravedlněni, je přisouzena; spravedlnost, kterou jsme posvěceni, je nám udělena. Prvá je naším oprávněním pro nebesa, druhá nás činí hotovy pro jejich prostředí." E. G. W., E. a. H., 4, 6. 1895.

Tato zvláštní zkušenost byla připojena apoštolem:

„S Kristem ukřižován jsem. Živí jsem pak již ne já, ale živ je ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.“

Opětujeme znovu, nyní je čas pro každého křesťanského věřícího, aby se ujistil o nebi, aby vírou poznal, že jeho jméno je zapsáno v knize života. (Zj. 3, 5; 20; 12—15.)

Vyznání hříchu.

Praví se nám, že „hříchy některých lidí jsou zcela zřejmé a předem již vedou k odsudku, ale u některých se objevují teprve později". (1. Tim. 5, 24.) V této hodině soudu bychom měli vyznávat své hříchy a vysílat je již „napřed" k soudu, aby Kristus, náš Přímluvce, mohl za nás prosit a zapisující anděl mohl zapsat odpuštění podle našeho jména.

Velká naléhavost a nezbytnost poznání zkušenosti o božském přijetí byla vystižena při jedné návštěvě, kterou mě poctil jeden z účastníků sjezdu mládeže v San Francisku. Tento bratr vyslechl úvahu M. L. Andreasena, který zdůraznil, co jsem právě řekl o vymanění se z hříchu. Před dlouhou dobou byl můj návštěvník zaměstnán v ústavě, jehož provoz jsem tehdy řídil. Bezstarostně a bezmyšlenkovitě spolu s jinými se oddával zábavě, která byla zcela proti zásadám ústavu. To jej pak ještě dlouho rmoutilo a měl pocit, že přes to, že nebylo požadováno nějaké doznání viny, měl by dojít ke mně, jako k vedoucímu ústavu a říci mi o své lítosti. Byl jsem samozřejmě šťasten, když jsem jej mohl ujistit, že jeho výrok je zcela uspokojující a že učinil vše, co by se od něho požadovalo.

Tak se projevuje urozený duch obnoveného posvěcení, které, jak věříme, naplňovalo srdce těch, jimž byla dána přednost účasti na tomto kongresu mládeže. Nebyla mi dopřána tato příležitost, raduji se však z ovoce, které toto velké shromáždění přineslo.

Budou i další?

Rád bych věděl, zda i mezi čtenáři těchto řádků jsou někteří, kdož cítí, že i oni musí nastoupit tutéž cestu, aby se vymanili z hříchu, jak učinil bratr, o němž jsem se zmínil. — Veškerý hřích je proti Bohu a měl by mu být vyznán. Hřích proti našim společníkům má být vyznán jim. Rovněž by mělo být pravidlem, že vyznání hříchu má sahat tak daleko, jak je známa jeho působnost. Zhřešil-li kdo proti příteli a je-li jeho hřích znám jedině jemu a onomu postiženému, je třeba, aby se hříšník vyznal jedině jemu a Bohu. Zhřešil-li kdo veřejně a utrpěla-li tím i církev nebo její pověst, pak je nutno vyznat se i církvi. Je-li třeba, má být vyznání doprovázeno odškodněním nebo zadostiučiněním. Ukradl-li kdo někomu peníze, pouhé vyznání hříchu ještě nenapravilo. Je třeba vrátit, co bylo neoprávněně odňato. (Luk 19, 8. 9.)

Způsob vyznání.

Následující citáty podávají výstižný návod o povaze a způsobu vyznání:

„Pravé vyznání je vždy určitého rázu a přiznává určité jednotlivé hříchy. Některé z nich mohou být takové povahy, že musí být přednášeny jedině Bohu; mohou však být i nepravosti, jež musí být vyznány lidem, kteří jimi byli poškozeni; nebo mohou být rázu všeobecného, a pak musí být oznámeny celému shromáždění. Všechna vyznání by však měla být určitá a věčná, vyznávající právě ty hříchy, jimiž jste se provinili.“ Test. V./639.

Byly-li by mezi vámi nesnadnosti... a vyskytla se závist, nenávisť, roztrpčení, zlé domněnky nebo podezření, nevyznávejte tyto hříchy všeobecně, nýbrž jděte ke svým bratřím a sestrám osobně. Buďte určití. Dopustili-li jste se jedné nepravosti a oni dvacetí, vyznejte onu svoji, jako byste byli hlavními vinníky. Vezměte je za ruce, podvolte své srdce jemnému působení Ducha svatého a mluvte k nim: „Chceš mi odpustit? Cítím, že jsem měl něco proti tobě. Chci napravit každou nepravost, aby v knihách nebeských nebylo zapsáno nic, co by proti mně svědčilo. Kdo, řekněte mi, bude moci odolat takovému hnutí mysli?“ E. G. W., R. a. H., 16. 12. 1884.

„V našich mnohých náboženských probuzeních bylo napácháno mnoho chyb ve věci vyznání (hříchů). Poněvadž je vyznání dobrem pro duši, musíme být k němu v e d o m ě pohnuti.“

„Bylo mi ukázáno, že mnohá a mnohá vyznání neměla být nikdy vyslovena pro sluch smrtelníků, poněvadž výsledek bývá obvykle takový, jaký omezený úsudek smrtelných bytostí ani nečekává. Sémě zla je jím vsáto do myslí a srdcí posluchačů, a jsou-li právě vysazeni nějakému pokušení, toto símě vzejde a přinese ovoce, a tatáž smutná zkušenost se bude opakovat. Neboť, pomyslí si takový pokoušený, tyto hříchy nemohou být tak trozné; což nedopustili se ti, kdož se zde vyznávají — křesťané mnohaleté zkušenosti — týchž nepravostí? Tak se otevřené vyznání v církvi a jmenování těchto tajných hříchů stane spíše vůlní k smrti nežli k životu. Avšak otázka, jak a komu mají být hříchy vyznány, vyžaduje pečlivého uvážení na modlitbě. Musíme ji uvážit se všech hledisek, ověřovat její hodnotu před Bohem a očekávat božského osvícení. Měli bychom se dotazovat, zda veřejné vyznání hříchů, jimiž jsme se provinili, bude působit dobře nebo zlobně. Bude jím vzdána chvála a čest tomu, který nás povolal ze tmy v předivné světlo své? Přispěje k čistotě myslí lidu, nebo přinese veřejné líčení svodů, které vedly k zapření pravdy, následný vliv, který poskvrní jiné myslí a podlomí jejich důvěru k nám?“ Test., V./645.

Je to pozhnaná zkušenost, vědět, že nám Bůh pro Kristovu zásluhu odpustil naše hříchy a že nás tak „v nejmilejším“ učinil vzácnými. (Ef. 1, 6.) Kéž by každý ze čtenářů měl toto radostné vědomí!

F. M. W.

R. a. H., 124./52; 25. 12. 1.

Příroda svědčí o Bohu.

L. A. H.

Lidstvo by nikdy nemohlo pochopit božství, kdyby se božství nepřiblížilo lidstvu na dosah. „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi (a viděli jsme jeho slávu, slávu jako jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy.“ (Jan 1, 14.) „Slovo bylo u Boha.“ (v. 1.)

Neviditelná sláva Boží, jeho charakter, stala se viditelnou lidem, poněvadž Ježíš byl učiněn k naší podobě. Bůh byl s námi. Mohl říci, „kdo vidí mne — vidí Otce“.

Podobné byly i božské pravdy přiblíženy lidskému chápání za pomoci pozemských prostředků. Duchovním ponaučením

jasně porozumíme prostřednictvím příkladů z přírody. Tak učí veliký Učitel a „bez podobenství jim nemluvil“. Mat. 13, 34.

Ježíš mohl velmi případně užít věci přírody, aby znázornil své učení, poněvadž je sám učinil a vybavil právě těmi vlastnostmi a schopnostmi, které tak samovolně uváděl ve svých názorných poučeních. „Všecko povstalo skrze slovo, a bez něho nepovstalo nic, co povstalo.“ (v. 3.) Zamysleme se nyní, jak se každý moudrý a úspěšný učitel dneška připravuje na hodinu ve třídě nebo na přednášku. Dříve než se posluchači sejdou, přinese do třídy všechny vhodné prostředky pro vyučování svému předmětu. Stěny jsou ověšeny kresbami a ilustracemi. Tu a tam možno spatřit i modely. Snad i vzory nebo ukázky výrobků nepostupu výroby jsou po ruce, zkrátka vše, co může objasnit výklad.

„Divy dokonalého v uměních“ (Job. 37, 16) byly otevře studiu našich prvních rodičů jejich Stvořitelem a Učitelem. Když „slyšeli hlas Hospodina chodícího po ráji“ (1. M. 3, 8.), muselo se jim v jejich nepadlém stavu dostávat poučení přímo od Stvořitele ve více případech než toliko při výstraze před požíváním zakázaného ovoce. Celá příroda byla učebnicí, která jim promlouvala o moudrosti a moci Boží.

Pavel, mluvě o evangeliu jako o moci Boží ke spasení, praví: „... projevuje se v něm totiž Boží spravedlnost,“ a mluví dále: „Neviditelná podstata Boží se od stvoření světa myšlením spatřuje na tom, co učinil, totiž jeho věčná moc i božství, aby byli bez výmluvy“. (Řím. 1, 17. 20.) Skrze viditelné stvořené věci kolem sebe máme jasně vidět a chápat věci duchovní, které jsou přirozenému oku neviditelné.

(Pokračování úkolů a zpráv v dalším čísle.)

Cena 9,— Kčs.

Časopis „Biblické úkoly“ vychází čtyřikrát v roce. — Majitel a vydavatel Církev adventistů s. d. — Odpovědný vedoucí J. Cepl. — Redakce, administrace a expedice: Praha XII, Londýnská 30. — Celoroční předplatné Kčs 36,—. — Tiskne „Mladá fronta“, Praha II, Legerova ul. 22. — Vydáno 15. března 1948. — Novinová sazba povolena Ředitelstvím pošt v Praze. — Dohlédací poštovní úřad Praha 32.